அருள் உரை

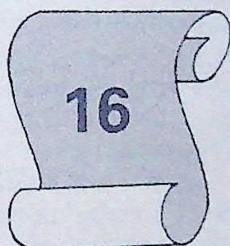
விகடன் வெளியீடு

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்

வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: ஜூன் 1993

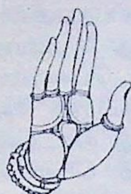
பின் அட்டை ஓவியம்: சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) முதல் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை – 600 002.

தேவதாமூர்த்திகள் அவதார புருஷர்கள்

அம்பாளின் இருப்பிடம்

பராசக்தி இல்லாத இடம் ஏதுமில்லை. ஆனால் மனஸுக்குப் பிடிப்பு உண்டாவதற்காக அவளுக்குப் பல வாஸ ஸ்தானங்களைச் சொல்லியிருக்கிறது. முக்கியமாக ஸ்ரீவித்யா என்கிற தேவீ உபாஸனா மார்க்கத்தில் சொல்கிறபோது, அவள் அமிருத ஸாகரத்தின் மத்தியில், மணித்வீபம் என்கிற மணிமயமான தீவில் இருப்பதாகச் சொல்கிறோம். மணித்தீவில் பல கோட்டைகள், உத்தியான வனங்களுக்குள், சிந்தாமணிகளை இழைத்துச் செய்த கிருகத்துக்குள் இருக்கிறாள். பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன், மகேசுவரன், ஸதாசிவன் இவர்கள் நாலு கால்களாகவும், உட்காருமிடமாகவும் அமைந்து உருவான மஞ்சத்தின்மேல், பிரம்ம ஸ்வரூபமான காமேசுவரனின் இடது பக்கத்தில் அமர்ந்திருக்கிறாள் என்று சொல்லியிருக்கிறது. அவள் இருக்கும் இடத்தை 'ஸ்ரீபுரம்' என்று கூறியிருக்கிறது. அமிருத ஸாகரத்தில் இருப்பதாகச் சொல்கிற மாதிரியே ஸ்வர்ண மயமான மேரு சிகரத்தில் இந்த ஸ்ரீபுரம் இருப்பதாகவும் சொல்வதுண்டு.

தியானம் செய்வதற்குப் பரம சௌக்கியமாக இன்னொரு வாஸ ஸ்தானமும் சொல்லியிருக்கிறது. 'லலிதா ஸஹஸ்ர நாமத்'தின் பலச்ருதியில் சொல்லியிருக்கிற இந்த முறையில் பல மகான்கள் அவளுடைய இருப்பிடத்தைத் தியானம் செய்து பரமானந்தத்தை அனுபவிக்கிறார்கள். அது என்னவென்றால், பூரண சந்திர மண்டலத்துக்குள் அம்பாள் அமர்ந்திருப்பதாகத்

தியானம் செய்வதாகும். ஸஹஸ்ர நாமத்திலேயே 'சந்திர மண்டல மத்யகா' என்று ஒரு நாமம் வருகிறது.

பார்க்கப் பார்க்கத் தெவிட்டாத அழகுள்ளது சந்திரன். நிலாச் சாப்பாடு, நிலாவில் பாட்டுக் கச்சேரி எல்லாம் வைத்துக் கொண்டு சந்தோஷப்படுகிறோம். இருந்தாலும் எலெக்ட்டிரிக் ஜோடனை அதிகமாகிவிட்ட இக்காலத்தவர்களுக்குச் சந்திரனின் அருமை தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. சீதளமான அதன் பிரகாசம் அலாதியானது. கண்ணை உறுத்தாத ஒளி வாய்ந்தது சந்திரன். அதிலும் பௌர்ணமிச் சந்திரனின் அழகு விசேஷம். இந்த அழகு விசேஷமாகத் தெரிய வேண்டும் என்பதற்கே ஈசுவர நியதியில் முப்பது நாட்களுக்கு ஒரு முறைதான் பூர்ணிமை வருகிறது. தினமும் பௌர்ணமி இருந்தால் பூரண சந்திரனில் நாம் இத்தனை சந்தோஷம் அடைய முடியாது. இந்தப் பூரண சந்திர மண்டலத்தை முதலில் தியானித்து, அதில் அம்பாளைத் தியானிக்க வேண்டும்.

பூரண சந்திரனைத் தியானிக்கிறபோதே மனஸூம் அதுபோல் குளிர்ந்து போகிறது. அங்கே துக்கத்துக்கும் துவேஷத்துக்கும் இடமில்லாமல் சாந்தமாகிறது. வெளிப் பிரபஞ்சமெல்லாம் ஜீவனுக்குள்ளே இருக்கிறது. அண்டத்திலுள்ளதெல்லாம் பிண்டத்திலும் உண்டு என்பார்கள். சகல ஜீவராசிகளுக்கும் அந்தராத்மாவாக இருக்கிற பராசக்தியின் மனஸே சந்திரனாக ஆகியிருக்கிறது. 'புருஷ ஸூக்த'த்தில் இப்படித்தான் சொல்லியிருக்கிறது. இதனால் ஜீவராசிகளின் மனத்துக்கும் சந்திரனுக்கும் சம்பந்தம் இருக்கிறது. இங்கிலீஷில் சித்தப் பிரமை பிடித்தவர்களை Lunatic என்கிறார்கள். Lunar என்றாலே சந்திரனைப் பற்றியது என்றுதான் அர்த்தம். இது சித்தத்தின் விபரீத நிலையைச் சந்திரனோடு சேர்த்துச் சொல்கிறது. சித்த சுத்திக்கு அதே சந்திர மண்டலத்தில் அம்பாள் தியானத்தை நம் சாஸ்திரங்கள் சொல்கின்றன.

சந்திரனில் அம்பாள் அமர்ந்திருப்பதாகத் தியானிக்க வேண்டும். தியானம் செய்கிறவனுக்கோ புலித்தோலை ஆசனமாக விதித்திருக்கிறது. சந்திரனுக்கு நேர் எதிராகப் புலி என்றால் உக்கிரமாக இருக்கிறது. புலி எப்படித் தன் லக்ஷிய

மான இரையை ஒரே பாய்ச்சலில் பிடித்து விடுகிறதோ அப்படி நம் தியான லக்ஷியத்தை மனஸு விடாப் பிடியாகப் பிடித்துக் கொள்வதற்கே வியாக்ராஸனம் விதித்திருக்கிறது. அதில் அமர்ந்து அம்பாளைச் சந்திரமண்டல வாஸினியாகத் தியானித்தால், நம் மனமும் அவள் மனத்திலிருந்து வந்த சந்திரனைப்போல் குளிர்ச்சி அடையும். சந்திரன் தாபத்தைப் போக்குவதுபோல் நம் தாபமும் சமனமாகும். சந்திரிகையில் இருட்டு விலகுகிற மாதிரி நம் அஞ்ஞானம் விலகும்.

சூரியனை ஞான ஸ்வரூபமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. ஆனால் சூரியப் பிரகாசம் தாபம் உண்டாக்குகிறது. அதுவே சந்திரனில் பிரதிபலித்துப் பரம சீதளமாகிறது. சந்திரனுக்கு ஸ்வபாவமாக ஒளி கிடையாது. அம்பாள் சூரியனைப்போல் ஸ்வயம் பிரகாசமாகவும், சந்திரனைப்போல் சீதளமாகவும் இருக்கிறாள். தாபத்தைப் போக்கும்போதே ஞானப் பிரகாச மும் தருகிறாள். ஞானம் தருகிற குருமூர்த்தி அவளேதான். காளிதாஸர் 'தேசிக ரூபணே தர்சிதாப்புதாயம்.' 'குரு வடிவத் தில் வந்து தன் மகிமையைக் காட்டுகிறவள்' என்று அம்பிகையை வர்ணிக்கிறார். எனவே சந்திர மண்டலத்தில் குரு பாதத்தையும் தியானிக்கலாம். நம் தாபங்கள் விலகவும், ஞானப் பிரகாசம் உண்டாகவும், நாம் எல்லோரிடமும் குளிர்ந்து இருக்கவும் இம்மாதிரி சந்திர மண்டலத்தில் அம்பாளையோ, குரு பாதுகையையோ தியானிக்க வேண்டும். அம்பாளையோ குருவாகத் தியானிக்க வேண்டும்.

ஞானாம்பிகை

'ஸ்ரீ வித்யா' என்று தேவி உபாஸனையைச் சொல்கி றோம். 'வித்யா' என்றாலே ஞானம்தான். அவித்யை என்றால் அஞ்ஞானம். ஞானப்பால் தருகிற குருவான அம்மாவாக அம்பிகை இருக்கிறாள். இந்திராதி தேவர்களுக்கும் ஞானம் தந்தவள் அவளே என்று ஸாம வேதத்தைச் சேர்ந்த கேனோ உபநிஷதம் ஒரு கதை சொல்கிறது.

கதை இதுதான்:

ஒரு காலத்தில் தேவாசுர யுத்தத்தில் தேவர்கள் ஜயம் பெற் றார்கள். 'பரமாத்மா தந்த சக்தியைக் கொண்டே யுத்தம் செய்தோம்; அவரது அனுக்கிரகத்தாலேயே வெற்றி பெற் றோம்' என்பதை மறந்து, தேவர்கள் தங்களைத் தாமே மெச்சிக் கொண்டார்கள்.

தங்கள் சக்தியால் தாங்களே வெற்றியை சாதித்து விட்ட தாகக் கர்வப்பட்டார்கள். 'இது ஏதடா, அசுரர்களை ஜயித்த இந்தத் தேவர்களுக்கே அசுர குணம் வந்துவிடும் போலிருக் கிறதே!' என்று பார்த்தார் பரமாத்மா.

அவர்கள் அப்படிக் கெட்டுப் போகாமல் ரக்ஷிப்பதற்காக அவர்களுடைய கண்ணுக் கெட்டுகிற தூரத்தில் அடிமுடி தெரியாத ஒரு ஜோதி ஸ்வரூபமாக நின்றார்.

'இதென்ன யக்ஷ வடிவம்?' என்று தேவர்கள் அதிசயித்தார் கள். நமக்குப் புரியாததை 'யக்ஷிணி' என்று இப்போதும் சொல்கிறோம் அல்லவா? அம்மாதிரித் தேவர்கள் அதை 'யக்ஷம்' என்றார்கள். அதனிடம் அக்னியை அனுப்பினார்கள்.

அது என்ன என்று தெரிந்து கொண்டு வருவதற்காக அக்னியை அனுப்பினார்கள். அவன் அதை நெருங்கி "நீ

யார்?'' என்று கேட்பதற்கு முன்பே, அது இவனைப் பார்த்து ''நீ யார்?'' என்று கேட்டது.

''நான் அக்னியாக்கும். 'ஜாத வேதஸ்' என்கிற பெயரும் எனக்கு உண்டு'' என்றான்.

''சரி, உனக்குள்ள சக்தி என்ன?'' என்று யக்ஷம் கேட்டது.

''நான் எதையும் எரித்துப் பஸ்மீகரம் பண்ணி விடுவேன்'' என்றான் அக்னி.

''ஓஹோ! அப்படியானால் இதை எரி பார்க்கலாம்'' என்று சொல்லி ஒரு துரும்பை எடுத்துப் போட்டது யக்ஷம்.

அக்னி தன் பூரண சக்தியையும் அந்தத் துரும்பின்மேல் பிரயோகித்தான்.

ஆனால் துரும்பு எரியவேயில்லை.

அக்னி வெட்கமடைந்து தேவர்களிடம் திரும்பி வந்து நடந்ததைச் சொன்னான்.

'இதென்னடா! நாம் வெற்றி கொண்டாடும்போது, இப்படி நம்மில் ரொம்பச் சக்திமானான ஒருத்தனுக்கு-அக்னிக்கு-அப ஜயம் வந்ததே' என்று தேவர்கள் நினைத்தார்கள் யக்ஷம் இன்னதென்று தெரியாததே ஒரு தோல்விதான்; அப்புறம் இந்த அபஜயம் வேறு. அதன்பின் அவர்கள் வாயுவை யக்ஷத்திடம் அனுப்பினார்கள்.

முன்போலவே, ''நீ யார்?'' என்று கேட்டது யக்ஷம்.

''நான் வாயு. 'மாதிரிச்வன்' என்றும் பெயர் பெற்றவன். எதையும் புரட்டித் தூக்கிக் கொண்டுபோகும் சக்தி வாய்ந்தவ னாக்கும்'' என்றான் வாயு.

''சரி. இந்தச் சின்னத் துரும்பைத் தூக்கிப் பார்'' என்றது யக்ஷம்.

வாயு பிரம்மப் பிரயத்தனம் செய்தும் அவனால் துரும்பை அசைக்க முடியவில்லை.

வாயுவும் திரும்பி வந்தான்... ''நீ யார்'' என்று யக்ஷத்தைக் கேட்பதற்கே வாயில்லாதவனாக!

'நாம் அசுரரிடம் அடைந்த ஜயத்தைக் கொண்டாடும் வெற்றி விழாவை இப்படி இது அபஜயமாக்கி விட்டதே' என்று தேவர்கள் யோசித்தார்கள்.

இப்போது தேவராஜனுக்கே ஓர் அடக்கம் உண்டாகி விட்டது. தங்களைவிடப் பெரியதொரு சக்தி இருக்கிறது என்கிற அறிவு உண்டாயிற்று. அகம்பாவம் போய், ஒரு க்ஷணம் ஈசுவர பக்திகூட உண்டாகி விட்டது.

நாம் ஏதோ சாதித்து விட்டதாக நினைத்து அவ்வப்போது வெற்றி விழாக் கொண்டாடுகிறோம். இப்போது நம் தேசத்தில் இது ரொம்ப ஜாஸ்தி. கொஞ்ச நாள் கழித்துப் பார்த்தால் அந்த வெற்றி எங்கே போச்சு என்று தெரிவதேயில்லை. வேறு யாரோ வெற்றிவிழாக் கொண்டாடுகிறார்கள். அப்புறம் அவர்கள் கதையும் மாறிப் போகிறது. மாறாத ஜயம் ஆத்ம ஜயம்தான். அந்த ஜயமும் சரி, மற்ற லௌகிக வெற்றிகளும் சரி, பரதேவதையின் கிருபையாலேயே கிடைப்பவை.

இதைப் புரிந்து கொண்டு, தேவதைகளுக்கெல்லாம் சக்கர வர்த்தியாக இருக்கப்பட்ட இந்திரன் யக்ஷத்தை விநயத்துடன் நெருங்கியவுடன், மகாகாருண்யம் பொருந்திய அது இவனுக்கு ஞான அனுக்கிரகம் செய்வதற்காக திவ்விய ஸ்திரீ ரூபத்தில் நின்றது.

(யக்ஷம் நின்ற) 'அந்த ஆகாசத்திலேயே மகத்தான சோபை பொருந்திய ஹைமவதியான உமாதேவி பிரகாசித்தாள்' என்கிறது உபநிஷத்து.

உருக்கிய பொன்னைப் போன்ற பிரகாசத்தோடு, அதாவது ஞான ஒளியாக ஜொலித்துக் கொண்டு நின்ற அம்பாளை இந்திரன் நமஸ்கரித்தான். ''சற்று முன் இங்கு தோன்றிய யக்ஷ வடிவம் என்ன?'' என்று கேட்டான்.

சாக்ஷாத் அம்பிகை அவனுக்கு ஆசாரிய ஸ்தானம் வகித்து ஞானோபதேசம் செய்தாள்:

''அப்பா, பிரம்மம்தான் அந்த யக்ஷ வடிவம். இவ்வளவு பிரபஞ்சத்துக்கும், உனக்கும்; சகல தேவர்களுக்கும், அசுரர் களுக்கும் காரணமாக, ஆதாரமாக இருப்பது அது ஒன்றுதான். அதன் அகண்டமான சக்திதான் எல்லா ஜீவராசிகளிடமும் கண்டம் கண்டமாக, துளித் துளி இருக்கிறது'' என்று உபதேசித் தாள்.

முதலில் யக்ஷ வடிவமாக நின்று, தேவர்களை அவமானப் படுத்தினாள். அவமானப்படுத்தியது அகம்பாவத்தை அடக்கு வதற்கே! அகம்பாவம் அடங்கியவுடன் பரமானுக்கிரஹமாக ஞானோபதேசம் தந்தாள்.

தேவராஜன் உண்மையை இதுவென (இதம்) முதலில் கண்டுகொண்டதாலேயே (த்ர) அவனுக்கு 'இந்திரன்' என்று பெயர் உண்டாயிற்று. மற்ற தேவர்கள் பிரம்ம ஸ்வரூபத்தை பார்த்ததோடு சரி. இவன்தான் அதன் கருணாமூர்த்தமான அம்பாளைத் தரிசனம் செய்து, அவளிடமிருந்து பிரம்ம ஸ்வரூப ரஹஸ்யத்தை உபதேசமாகப் பெற்றுக் கொண்டு வந்தவன்.

இந்த உபநிஷத்தில், ஸ்ரீ ஆதிசங்கர பகவத்பாதர்களின் பாஷ்யத்தில் பஹுசோபமானா–'மிகவும் சோபை பொருந்திய வள்' என்பதற்கு அர்த்தம் செய்கிறபோது, 'சோபை உள்ளவற் றுக்கெல்லாம் மேலான உத்கிருஷ்டமான சோபை ஞானம் தான்–வித்யைதான். அந்த வித்யா ரூபிணியே உமா. ஹைமவதி யாகி ஹேம (பொன்) ஆபரணங்களை அணிந்தும், இந்தச் சோபையை வெளிப்படக் காட்டுகிறாள். எல்லாவற்றையும் அறிகிற அறிவான ஸர்வக்ஞத் தத்துவமே பரமேசுவரன். அந்த அறிவோடு இரண்டறச் சேர்ந்திருக்கிற ஞான் ஸ்வரூபிணியே அவள்' என்கிறார்.

அறிகிறவன், அறியப்படுகிற பொருள், அறிவு எல்லாமே தானாக ஆகிய ஏக வஸ்துவான பிரம்மத்தின் சக்தி அவள். 'சித்தமிசை குடிகொண்ட அறிவான தெய்வமே' என்று இந்த ஞான ஸ்வரூபத்தைத்தான் தாயுமான ஸ்வாமிகள் சொல்கிறார்.

அடிமுடி தெரியாத யக்ஷ வடிவம் என்று சொன்னவுடன், இந்தக் கதைக்கும் அருணாசலத்துக்கும் சம்பந்தம் இருப்பதாகத்

தோன்றும். இந்த உபநிஷதக் கதை ஸ்ரீ காளஹஸ்தியுடனும் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது.

நான் காளஹஸ்திக்குப் போயிருந்தபோது, கிரிப்பிரதக்ஷிணம் செய்தேன். வழியில் ஒரு மலைமேல் ஏறி, அங்கு வனத்திலுள்ள சிவலிங்கத்தைத் தரிசனம் செய்து கொண்டேன். அந்த லிங்கம் 'ஸஹஸ்ர லிங்கம்'–அதாவது லிங்காகாரமான ஒரே சிலைக்குள் சின்னச் சின்னதாக ஆயிரம் லிங்கங்கள் வடித்திருக்கும். அந்த ஸஹஸ்ர லிங்க ஆலயத்தில் 'யக்ஷ லிங்கம்' என்று ஒன்றைச் சொல்கிறார்கள். 'இந்திர லிங்கம்' என்றும் ஒன்று இருக்கிறது. காளஹஸ்திப் பெரிய கோயிலில் இருக்கிற அம்பாளின் பெயரோ ஞானாம்பிகை அல்லது ஞானப்ரஸூனாம்பிகை. ப்ரஸூனம் என்றால் பூ. ஞானப்ரஸூனாம்பிகையை ஞானப் பூங்கோதை என்பார்கள். இதையெல்லாம் சேர்த்துப் பார்த்தால், கேன உபநிஷத்தில் சொல்லியிருக்கிற சம்பவம்–யக்ஷம் தோன்றினதும், பிறகு அம்பாள் ஆவிர்பவித்து இந்திரனுக்கு ஞானோபதேசம் செய்ததும்–இந்தக் காளஹஸ்தியில் தான் நடந்திருக்க வேண்டும் என்று தெரிகிறது.

அம்பாளை ஆராதிக்க நாமாகப் புது மார்க்கம் கண்டுபிடிக்க வேண்டியதில்லை. ஸ்ரீ காளஹஸ்தியைப்போல் தேவர்களும் பெரிய ரிஷிகளும் மகாத்மாக்களும் அவளை ஆராதித்த இடங்கள் இன்று மகா க்ஷேத்திரங்களாக விளங்குகின்றன. அங்கே போய் நமஸ்கரித்துத் தியானம் செய்தால் போதும். அவளுடைய கடாக்ஷம் கிட்டிவிடும்.

புஷ்பமும் சுகந்தமும்போல், பாலும் சுவையும்போல், அக்னியும் பிரகாசமும்போல், அவள் பரமேசுவரனோடு பிரிக்க முடியாத ஞான சக்தி. இதேமாதிரி ஸ்ரீமந் நாராயணனோடும் பிரிக்க முடியாமல் சகோதரி பாவத்தில் இருக்கிறாள். அவள் துர்க்கையாக வந்து அசுரர்களை வதைத்தபோது வைஷ்ணவியாக இருக்கிறாள். ஸ்ரீ கிருஷ்ண ஜயந்தியின் போதே யசோதையின் கர்ப்பத்திலிருந்து விஷ்ணு மாயையாக இந்தத் துர்க்கை அவதரித்தாள். துர்க்கையை சரத்கால நவராத்திரியில் பூஜிக்கிறோம். கெட்டதை வதைத்தவள் அவள். இந்த சம்ஹாரத்துக்குப் பின் நல்லதை வளர்க்க வேண்டும். ஞானத்தை வளர்க்க வேண்டும். ஞானோபதேசம் செய்ய அம்பாள் ஆவிர்ப்பவித்த

தையே வஸந்த காலத்தில் நவராத்திரியாகக் கொண்டாடுகிறோம். கிருஷ்ணனோடு துர்க்கை தோன்றின மாதிரி, ஸ்ரீ ராம நவமியின்போது 'ஞானாம்பிகை' தோன்றினாள். இந்த நவமி முடிய ஒன்பது நாட்கள் 'வஸந்த நவராத்ரி' எனப்படும். சண்டிகையாக உக்ர ரூபத்தில் எந்தப் பராசக்தியை சரத்கால நவராத்திரியில் பூஜித்தோமோ, அவளையே இப்போது ஸௌம்ய ரூபத்தில் ஞானாம்பாளாகப் பூஜிக்க வேண்டும். சண்டிகையாகிக் கெட்டதை சிக்ஷித்தவளே ஞானாம்பிகையாகி நல்லதை உபதேசித்து ரக்ஷிக்கிறாள்.

உமா என்பது பிரணவ ஸ்வரூபம் என்று முன்பே சொன்னேன். நாதமே அவளுக்குச் சரீரம் மாதிரி. நம் சரீரம் எத்தனை அழகாக இருக்கிறது என்று நாம் அகம்பாவப்பட்டுக் கொண்டாலும், துளி மேலே கீறிவிட்டால்கூட உள்ளே பார்க்கச் சகிக்காமல் இருக்கிறது. எத்தனையோ கழிசடைகளை உள்ளே அடைத்து வைத்திருக்கிறோம். இதற்குள் எங்கே என்று சொல்லத் தெரியாமல் அறிவு என்கிற ஒரு மணி இருக்கிறது. அவளுடைய சரீரமோ நாத மயம், சப்த மயம், வாக்கு மயம்– ஐம்பத்தியோரு அக்ஷரங்களுமே அவளுக்குச் சரீரமாக இருக்கிறது; அதில் முழுக்க முழுக்க அறிவே வியாபித்திருக்கிறது. அந்த அறிவைத்தான் ஞானாம்பிகை என்பது.

மாறிக் கொண்டும் அழிந்து கொண்டும் இருப்பனவற்றைச் சத்தியமென்று நினைக்காமல், மாறாமல் சாசுவதமாக உள்ள ஒரே வஸ்துவை, அதற்கு வேறாக நான் என்று தனியாக ஒன்று இல்லை என்று அனுபவத்தில் தெரிந்து கொள்வதுதான் உண்மையான அறிவு. இந்த அறிவைத் தருகிற பராசக்தி ஞானாம்பிகையாகி திவ்விய மங்கள ஸ்வரூபிணியாக விளங்குகிறாள். அவளை எந்நாளும் தியானம் செய்து அனுக்கிரஹம் பெறுவோம்.

அம்பாளை உபாஸிப்பதன் பலன்

அம்பாளை உபாஸிப்பதே ஜன்மா எடுத்ததன் பெரிய பலன். அன்பு மயமான அம்பிகையைத் தியானிப்பதைவிடப் பேரானந்தம் எதுவும் இல்லை. பெரிய சித்தாந்தங்கள் மதங்கள் எல்லாம் எத்தனையோ இருக்கின்றன. இவை எல்லாவற்றுக்கும் முடிவாகக் கிடைக்கிற பெரிய பலன் அம்பாளைத் தியானிப்பதால் இலகுவாகக் கிட்டி விடுகிறது. ''அம்மா! நான் எத்தனையோ தோஷம் உள்ளவன். என்றாலும் உன்னை நம்பி விட்டேன். நீ கடாக்ஷித்து விட்டால் எத்தனை தோஷமானாலும் தூர ஓடிவிடும். நான் எப்படி இருக்க வேணுமோ அந்த மாதிரியாக இருக்கும்படியாக நீயே பண்ணம்மா'' என்று அவளிடம் நம்மை ஓயாமல் ஒப்புக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாலே போதும்—அதைவிடப் பெரிய மதமோ, சித்தாந்தமோ, அனுஷ்டானமோ இல்லை. எல்லாம் அவள் சித்தப்படி ஆகட்டும் என்று விட்டுவிட்டு, நாம் பஞ்சு மாதிரி மனஸில் எந்தக் கனமும் இல்லாமல் லேசாகி விட்டால் அதை விடப் பேரானந்தம் இல்லை.

அம்பாளை உபாஸிப்பதற்கு வேறு பலன் எதுவும் வேண்டாம். அதுவே அதற்குப் பலன். ஆனாலும், இந்த லோகத்தின் மாயையில் நாம் எல்லோரும் ஒன்றாகச் சிக்கிக் கொண்டிருப்பதால், 'நான்' என்பதை விட்டு, அவளை அவளுக்காகவே உபாஸிக்கிற ஆனந்தம் நமக்கு ஆரம்ப தசையில் புரிய மாட்டேன் என்கிறது. நமக்கு என்று எதையெதையோ எதிர்பார்த்து, அதை எல்லாம் அவள் பூர்த்தி செய்ய வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டு, அதற்காக அவளை உபாஸிக்கத் தொடங்குகிறோம். இந்த நிலையில் அவளும்கூட நம்மை விட்டுப் பிடிக்கிற மாதிரி, நம் பிரார்த்தனைகளை நிறைவேற்றி வைக்கிறாள். தர்மத்துக்கு விரோதமாக இல்லாத வரையில் நாம் செய்கிற பிரார்த்தனைகளுக்குச் செவி சாய்க்கிறாள்.

மனுஷ்ய ஸ்வபாவம் ஆசார்யாளுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அம்பாள் உபாஸனையால் ஜனன நிவிருத்தி கிடைக்கும். மோக்ஷம் கிடைக்கும் என்று சொன்னால் எடுத்த எடுப்பில் யாரும் அதில் ஈடுபட மாட்டார்கள் என்பது ஆசார்யாளுக்குத் தெரியும். அதனால் அம்பாளை உபாஸிப்பதன் பலன் இன்னின்ன என்று 'ஸௌந்தர்ய லஹரி'யில் சொல்கிற போது, முதலில் படிப்பு, செல்வம், அழகு முதலியன கிடைக்கும் என்கிறார்.

'ஸரஸ்வத்யா லக்ஷ்ம்யா' என்று ஆரம்பிக்கிற சுலோகத்தில் அம்பிகையை ஆராதிப்பதால் கிடைக்கிற பலன்களை வரிசை யாகச் சொல்கிறார்.

இதில் விசேஷம் என்னவென்றால், சாதாரணமாக ஒவ்வொரு ஸ்துதியின் முடிவிலும் கவி, 'இந்த ஸ்தோத்திரத் தைச் சொல்வதால் இப்படிப்பட்ட பலன்கள் கிடைக்கும் என்று சொல்வது ஒரு மரபு–இதை 'பலச்ருதி' என்பார்கள்'. அதாவது அந்த ஸ்தோத்திரத்தின் சக்தியாலேயே அந்தப் பலன் கள் கிடைக்கும் என்று தொனிக்கிற மாதிரி இருக்கும். 'இதைப் பாராயணம் செய்வதால்', 'இதையே படிப்பதால்' என்று திரும்பத் திரும்ப ஸ்தோத்திர கர்த்தா நூலைச் சிலாகித்துச் சொல்வார். ஆனால் துளிக்கூட அஹம்பாவமே இல்லாத ஆசார்யாளோ, 'ஸௌந்தர்ய லஹரி பாராயணத்துக்கு இது பலன்' என்று சொல்லாமல், ''அம்மா உன்னைப் பூஜிப்பவ னுக்கு நீ இப்படியாகப்பட்ட அனுக்கிரஹங்களைச் செய்கி றாய்'' என்றே சொல்கிறார்.

முதல் பலனாக ஸரஸ்வதீ கடாக்ஷம் கிடைக்கும் என்கிறார். அதாவது நல்ல கல்வி, உண்மையான கல்வியின் பயனாக நல்ல குணம் கிடைக்கும் என்கிறார். பிறகு லக்ஷ்மீ கடாக்ஷம் கிடைக் கும் என்கிறார். அதாவது நிறையச் சம்பத்து கிடைக்கும் என்கிறார்.

பொதுவாக யாரும் பணத்தை விரும்புகிற மாதிரிக் குணத்தை விரும்பிப் பிரார்த்திப்பதில்லை! ஆனால் குணம் இல்லாத இடத்தில் பணம் இருந்து என்ன பிரயோஜனம்? நாம் பணத்தை விரும்பியே உபாஸித்தாலும்கூட, அம்பாளே,

'இந்தப் பிள்ளை அசட்டுத்தனமாகப் பிரார்த்தனை பண்ணு கிறது; விவேகம் ஏற்படுகிறதற்கு முன்பு அர்த்தத்தை (பொருளை, பணத்தை)க் கொடுத்தால் அது அனர்த்தமே ஆகும். எவ்வளவுக்கெவ்வளவு பணம் தருகிறோமோ அத்தனைக்கத்தனை பாபத்தையே விலை கொடுத்து வாங்கிக் கொள்வான். எனவே பணத்தை எப்படித் தர்ம மார்க்கத்தில் பிரயோஜனப்படுத்துவது என்கிற விவேகத்தை முதலில் தந்து, பிறகு தனத்தைத் தரலாம்' என்று எண்ணுகிறாள். குழந்தை பக்ஷணம் கேட்டால் அதைச் செய்து கொடுக்கிற தாயார் பிற்பாடு அதனால் கெடுதல் ஏற்படாமல் விளக்கெண்ணெய் தருகிறாள். அம்பாளோ அவளுடைய குழந்தைகள் விரும்புகிற பொருளைக் கொடுப்பதற்கு முன்னாடியே சித்தத்தில் கழிசடைகள் சேராமல் விவேகம் என்கிற விளக்கெண்ணெயைத் தருகிறாள். ஸரஸ்வதீ கடாக்ஷத்தைத் தந்து அப்புறம் லக்ஷ்மீ கடாக்ஷத்தைத் தருகிறாள். தைத்திரீயோப நிஷத்திலும் இப்படியேதான், முதலில், 'மேதை (நல்ல புத்தி)யைக் கொடு' என்று சொல்லி, அப்புறம் 'ஸ்ரீயை (செல்வத்தை)க் கொடு' என்று சொல்லியிருக்கிறது. இதற்கு ஸ்ரீ ஆசார்யாள் பாஷ்யம் செய்யும்போது, 'மேதையில்லாதவனுக்கு ஸ்ரீயைத் தந்தால் அனர்த்தம்தான் உண்டாகும்' என்கிறார். 'பஜகோவிந்த'த்திலும் 'அர்த்தம் அனர்த்தம்' என்கிறார்.

அம்பாளை உபாஸிப்பவர்கள் தனியாக லக்ஷ்மி, ஸரஸ்வதி இருவரையும் உபாஸிக்க வேண்டும் என்பதில்லை. அவர்கள் இரண்டுபேரும் இவளுக்கு இரண்டு பக்கத்திலும் சாமரம் வீசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படியே லலிதா ஸ்ஹஸ்ரநாமத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. (ஸ சாமர ரமா வாணீ ஸவ்ய தக்ஷிண ஸேவிதா). சகல சக்திக்கும் ஆதாரமான பராசக்தியை உபாஸித்தால் இவளே ஸரஸ்வதியையும் லக்ஷ்மியையும் கடாக்ஷிக்கச் செய்கிறாள். காமாக்ஷிக்கு ஸரஸ்வதியும் லக்ஷ்மியும் இரண்டு கண்கள். 'க' என்று பிரம்மாவுக்குப் பேர்–'சிவ' பத்தினி சிவா என்பதுபோல் 'க'வின் பத்தினியான ஸரஸ்வதிதான் கா. 'மா' என்றால் மஹாலக்ஷ்மி. மா–தவன். என்றால் லக்ஷ்மிபதி. 'கா'வையும் 'மா'வையும் தன் அக்ஷங்களாக (கண்களாக)க் கொண்டவள் எவளோ அவளே 'காமாக்ஷி'

ஸரஸ்வதி கடாக்ஷம், லஷ்மீ கடாக்ஷம் இரண்டும் அம்பாள்

அனுக்கிரஹத்தால் கிடைக்கும் என்றேன். இந்த இரண்டையும் பற்றி மனுஷ்ய சுபாவம் ரொம்பவும் விசித்திரமாக இருக்கிறது. எல்லாரும் தங்களுக்கு ரொம்பவும் ஸரஸ்வதி கடாக்ஷம், அதாவது புத்திசாலித்தனம் இருப்பதாகவே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்—தங்களை மகா புத்திசாலிகளாகவே வெளியில் காட்டிக் கொள்ளப் பிரியப்படுகிறார்கள். ஆனால் நல்ல புத்தி வேண்டும் என்று அதற்காகத் தாபத்தோடு யாரும் பிரார்த்திப்பதாகத் தெரியவில்லை. பொதுவாகப் புத்திசாலித் தனம் என்பது சாமர்த்தியம் என்றுதான் நினைக்கப்படுகிறது. ஞானமும் விவேகமும்தான் உண்மையான புத்திமானின் லக்ஷணங்கள். இவற்றுக்கு யாரும் ஆசைப்படுவதில்லை. 'நமக்கு நிறையச் சாமர்த்தியமும் சாதுர்யமும் இருக்கின்றன. அதாவது யாரையும் ஏமாற்றி விடலாம்' என்று அவரவரும் சந்தோஷப் பட்டுக் கொண்டு, இந்தப் 'புத்திசாலித்தன'த்தோடு நின்றுவிடு கிறோம். ஆனால் லக்ஷ்மீ கடாக்ஷம் மட்டும் எவ்வளவு இருந்தா லும் நமக்குப் போதமாட்டேன் என்கிறது. மண்டுவாக இருந்தா லும்கூடத் தன்னைப் புத்திசாலியாகக் காட்டிக் கொள்வதற்கு நேர் மாறாக, நமக்கு எத்தனை சம்பத்து இருந்தாலும் அது வெளியில் தெரியக் கூடாது என்று ஏழை வேஷம்தான் போடுகிறோம். ஒருத்தனைப்பற்றி யாராவது 'எத்தனை புத்திசாலி!' என்று பேசினால் சந்தோஷப்படுகிறான். ஆனால் ஒருத்தன் பாங்கில் லட்ச லட்சமாகப் பணம் போட்டிருக்கிறான் என்று யாராவது சொன்னால், அவனுக்குக் கோபம்தான் வரு கிறது. தங்களுக்கு இருக்கிற செல்வம் போதாது என்று நினைப்பதால்தான் இவர்களுக்கு அதைப்பற்றிச் சொன்னாலே கோபம் வருகிறது. அதிருப்திதான் தரித்திரம். திருப்திதான் சம்பத்து. ஆகையால், நாம் நிஜமான புத்திசாலிகளானால் பணமில்லாத தரித்திரர்களாக இருந்தாலும்கூட, அப்படிச் சொல்லிக் கொள்ளாமல், மனஸால் நிறைந்து, திருப்தியால் பணக்காரர்களாக இருந்து கொண்டிருக்கலாம். தரித்திரம் என்று சொல்லிக் கொண்டால்தான் நமக்கு யார் பணம் கொடுக் கிறார்கள்? சொல்லிக் கொள்ளாமலேதான் பணக்காரரைவிடத் திருப்தியாக இருப்போமே!

புத்தி, செல்வம்—இவற்றோடு ஒவ்வொருத்தருக்கும் அழகாக இருக்க வேண்டும் என்கிற ஆசை இருக்கிறது. தான் புத்திசாலி என்பதைப்போல, எல்லோரையும்விடத் தானே அழகு என்கிற

எண்ணம் நம் ஒவ்வொருத்தருக்கும் இருக்கிறது. இதற்குத்தான் அலங்காரம் எல்லாம் பிரமாதமாகச் செய்து கொள்கிறோம். தினத்துக்குத் தினம் ஃபாஷன்கள் மாறிக் கொண்டேயிருப்ப தெல்லாம் நம் அழகைப் பிரகடனம் பண்ணிக் கொள்ளத்தான். பரம கருணாமூர்த்தியான அம்பாள், கேவலம் ரக்த-மாம்ஸ சம்பந்தமான இந்தச் சரீர அழகை விரும்புகிறவர்களுக்கு அதைக்கூடப் பூரணமாகக் கொடுத்து அனுக்கிரகிக்கிறாள். 'ஸரஸ்வத்யா லக்ஷ்ம்யா' என்கிற ஸௌந்தர்ய லஹரி சுலோகத்தில் ஆசாரியாள் இதையும் சொல்கிறார். 'அம்பாளை உபாஸிக்கிறவனுக்கு பிரம்மாவே அசூயைப்படுகிற அளவுக்கு ஸரஸ்வதியின் அனுக்கிரகம் உண்டாகிவிடும்; மகாவிஷ்ணு பொறாமைப்படுகிற அளவுக்கு மகாலக்ஷ்மியின் அனுக்கிரகம் கிடைத்துவிடும். இவனைப் பார்த்து 'மன்மதன்தானோ?' என்று ரதியே சந்தேகப்படுகிற மாதிரி லாவண்யம் உண்டாகி விடும்' என்கிறார்.

இத்தனையும் இருந்து தீர்க்காயுசு இல்லை என்றால் என்ன பிரயோஜனம்? அம்பாள் சிரஞ்ஜீவித்துவமும் தருவாள் என்கி றார்.

'இதற்குமேல் வேறென்ன வேண்டும்?' என்று தோன்றலாம். ஆனால், இதற்குமேல்தான் அம்பாளின் பரமானுக்கிரஹத்தைத் தேடச் செய்யும் கேள்வியே பிறக்கும். 'இத்தனை பணம், அழகு, புத்தி எல்லாவற்றையும் வைத்துக் கொண்டு இத்தனை காலம் ஓட்டியாச்சு; இதிலெல்லாம் வாஸ்தவத்தில் என்ன மன நிறைவைக் கண்டோம்? இதையெல்லாம் வைத்துக் கொண்டு எப்போது பார்த்தாலும் சஞ்சலப்பட்டுக் கொண்டே, ஒன்றை விட்டால் இன்னொன்று என்று தாவிக் கொண்டே இருந்து விட்டோம். நிரந்தர சௌக்கியத்தை சாந்தத்தை இவை எதனா லும் பெற்றதாகத் தெரியவில்லையே! இதை எப்படிப் பெற்றுக் கொள்வது?' என்கிற கேள்வி பிறக்கும். நடுநடுவே நமக்கு இந்தக் கேள்வி தோன்றினாலும், அடுத்த க்ஷணமே மாயை நம்மை இழுத்துக் கொண்டு போகிறது. ஆனால் நாமாக இப்படி நினைக்காமல் அம்பாளை உபாஸித்ததன் பலனாக, அவள் இப்படி நம்மை நினைக்கப் பண்ணுகிற போது, அந்த நினைப்பு நாளுக்குநாள் மேலும் மேலும் தீவிர மாக ஆகும். 'பணம் வேணும், படிப்பு வேணும், அழகு

வேணும், ஆயுசு வேணும்' என்பதெல்லாம் மேலும் மேலும் நம்மைப் பாசத்தில் கட்டிப் பிரமையில் தள்ளிக் கொண்டிருந்தது என்கிற அறிவு உண்டாகும். பாசம் என்றால் கயிறு. பாசத்தில் கட்டப்படுவது பசு. கயிற்றைப் போட்டுத் தறியில் கட்டின பசு மாதிரி, ஒரு குறிப்பிட்ட தூரத்துக்கு மேல் போக முடியாமல், அதற்குள் கிடைக்கிற தற்காலிக இன்பங்களையே மேய்ந்துகொண்டு, அசட்டுத் தனமாக 'இதுவே எல்லாம்' என்று திருப்திப் பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்தக் கட்டை அறுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அப்புறம் பரம சுதந்திரம். இந்த இந்திரியங்களின் சின்ன சௌக்கியங்களுக்கு அப்புறம் அகண்டமான, சாசுவதமான ஆத்ம ஆனந்தம்! பாசம் போய், நாம் பசுவாகக் கட்டுப்பட்டுக் கிடந்த நிலையும் போய்விட்டால், அப்புறம் நாம் பரப்ரம்மம்தான். பணம், புத்தி, ஆயுள் அழகு ஆகிய சிற்றின்பங்களுக்குத் தவித்த மனஸில் இவற்றின் கட்டுக்களே வேண்டாம் என்கிற வைராக்கியம் உண்டானால், அப்புறம் பேரின்ப மயமாவதற்கான ஸாதனைகளில் இறங்கி, முடிவில் அம்பாள் அருளால் பேரின்பமாகவே ஆகலாம். அதைவிடப் பெரிய பலன் வேறில்லை. முடிந்த முடிவாக அம்பாள், பக்தனை இந்தப் பரமானந்த ரஸத்தில் திளைத்துக் கொண்டிருக்குமாறு அனுக்கிரஹம் செய்கிறாள் என்று ஆசார்யாள் முடிக்கிறார்!

பவானித்வம்

அம்பாளிடம் நாம் இன்னின்ன வேண்டும் என்று சொல்லிப் பிரார்த்திக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை. "உனக்கு நான் சொல்லித்தான் தெரிய வேண்டுமா? ஆனாலும் மலயத்வஜ பாண்டியனின் புத்திரியான ஹே மீனாக்ஷி! மனஸில் உள்ள குறையை வாய்விட்டுச் சொல்லா விட்டால், அது உள்ளுக்குள்ளே உறுத்திக் கொண்டேயிருக்கிறது.

அதனால்தான் இப்படிப் பிரார்த்தனை பண்ணுகிறேன். உனக்குத் தெரியாததைத் தெரியப்படுத்துவதற்காக அல்ல; எனக்கு உள்ளே கருணைக் கிழங்கு மாதிரி அரிப்பதைக் கொஞ்சம் சமனப்படுத்திக் கொள்ளவே பிரார்த்தனை பண்ணுகிறேன்'' என்று நீலகண்ட தீக்ஷிதர் 'ஆனந்த ஸாகர ஸ்தவம்' என்கிற ஸ்தோத்திரத்தில் சொல்கிறார்.

நாம் கேட்கா விட்டாலும் அம்பாளை உபாஸித்து விட்டால் அவளே அனேக அனுக்கிரஹங்களைப் பண்ணுகிறாள். முதலாவதாக நல்ல புத்தி உண்டாகிறது. மனஸில் நல்ல எண்ணங்களே உண்டாகின்றன. நல்லதைச் செய்வதற்கான வழி புத்தியிலே பளீரென்று பிரகாசிக்கிறது. லோக க்ஷேமத்தைச் செய்வதற்கான திரவிய பலமும் தானே கிடைக்கிறது. எல்லாரிடத்திலும் சமமான அன்பு உண்டாகிறது. மனஸில் இந்த அன்பு ஊறாமலே வாய்ப் பேச்சில் இன்று 'சகோதர சகோதரிகளே' என்று பிரசங்கம் பண்ணி சமத்துவத்தைப் பற்றி நிறையப் பேசுகிறோம். அம்பாளிடம் பக்தி பண்ணாத வரையில் இது அனுபவத்தில் வராத வாய்ச் சவடால்தான்; புரளிதான். சாக்ஷாத் ஜகன்மாதாவைத் தெரிந்து கொண்டாலே, 'உண்மையாக அவள் ஒருத்திதான் இத்தனை பேருக்கும் அம்மா; லோகத்தில் உள்ள பசு, பட்சி உட்பட நாம் இத்தனை பேரும் அவள் குழந்தைகள்தான்; அதனால் நாம் எல்லோரும் வாஸ்தவமாகவே சகோதர சகோதரிகள்' என்ற உண்மையான அன்பு உணர்ச்சி உண்டாகிறது. அவளைத் தெரிந்து கொண்டால் அதன்பின் நமக்குள் வெறுப்பு, துவேஷம் வரவே வராது. தப்புக் கண்டுபிடிக்க வராது. தப்பு நடக்கிறபோதுகூட அதைப் பரிவோடு திருத்துகிற மனப்பான்மை வருமே தவிர, தப்பைப் பிரகடனம் பண்ணிச் சண்டையில் இறங்கத் தோன்றாது. அம்பாளை உபாஸிப்பதால் லோகம் முழுக்க ஒரு குடும்பம் என்ற அன்பு உணர்ச்சி உண்டாகிறது. சத்துரு, சிநேகிதன் என்கிற வித்தியாசமே காமாக்ஷியின் கடாக்ஷம் பெற்றவர்களுக்கு இராது என்கிறார் மூகர்.

எல்லாம் சமமாகத் தெரிகிற ஞான நிலையின் உச்சிக்கே அம்பாளின் அனுக்கிரகம் நம்மைக் கொண்டு சேர்க்கிறது. 'அவள் அம்மா; அவளுடைய குழந்தைகளே நாம் எல்லாரும், என்பதற்கு மேலே ஒருபடிபோய்—அம்மா, குழந்தை என்கிற

வித்தியாசம்கூடப் போய்—எல்லாமே அவள்தான் என்று தெரிகிறது. 'ஒரு சக்திதான் இத்தனையும் ஆகியிருக்கிறது! ரூபங்களில்தான் பேதம், உள்ளே இருக்கிறது ஒன்றுதான்' என்கிற பரம அத்வைத ஞானம் சித்திக்கிறது. இதைத்தான் மூகர் சொல்கிறார்—சிவ சிவ பச்யந்து ஸமம் என்கிற சுலோகத்தில், ''காமாக்ஷியின் கருணா கடாக்ஷ வீக்ஷண்யம் பெற்றவனுக்குக் காடும் வீடும் சமமாகத் தெரிகின்றன; சத்துருவும் மித்ரரும் சமமாகத் தெரிகின்றனர்'' என்கிறார்.

அம்பாளைத் தாயாராகவும் நம்மைக் குழந்தையாகவும் வைத்துக் கொண்டு உபாஸிக்க ஆரம்பித்தாலும் அவளே காலக்கிரமத்தில் இந்த இரண்டும்கூட ஒன்றேதான் என்கிற பரம ஞானத்தை அனுக்கிரஹம் செய்கிறாள். இதை ஆசாரியாள் ஒரு ச்லேஷை (சிலேடை) மூலம் 'ஸௌந்தர்ய லஹரி'யில் சொல்கிறார்.

''பவானி, உன்னுடைய அடிமை நான்'' என்று பக்தன் துதிக்க ஆரம்பிக்கிறானாம். 'பவானி த்வம்', ''பவானி உன்னுடைய'', ('த்வம்' என்றால் 'உன்') என்று இவன் சொல்லுகிறபோதே, அம்பாள் இவனுக்கு 'பவானித்வம்' என்கிற நிலையை அனுக்கிரகித்து விடுகிறாள் என்று சிலேடை பண்ணுகிறார். முதலில் இவன் பிரார்த்திக்கிறபோது 'பவானி' என்றால் அம்பாள். பரமசிவனின் முக்கியமான எட்டுப் பெயர்களில் ஒன்று பவன் என்பது. பவனின் பத்தினி பவானி, மறுபடி, ''பவானித்வம் என்ற இந்த இரண்டு வார்த்தைகளை இவன் சொன்ன மாத்திரத்தில், அம்பாள் 'பவானித்வம்' நிலையை அனுக்கிரஹம் செய்வாள்'' என்னும்போது 'பவானி என்றால் ஆகிவிடுகிறேன்' என்று அர்த்தம். 'தீர்க்க ஸுமங்கலீ பவ' என்கிறோமே, இங்கே 'பவ' என்றால் 'ஆவாய்' என்று அர்த்தம். 'பவானி' 'என்றால் ஆகிறேன்'. 'பவானித்வம்' என்றால் 'நீயாவே நான் ஆகி விடுகிறேன்'; எல்லாம் பிரம்மம் என்கிற அத்வைத ஞானம் உண்டாகி இப்படிச் சொல்கிறான் பக்தன். தாஸனாக இருக்கப் பிரார்த்தித்தவனைத் தானாகவே ஆக்கிக் கொண்டு விடுகிறாள் அம்பிகை. ''பவானி, உன் தாஸனான என்னைத் துளி கடாக்ஷியம்மா'' என்று பிரார்த்திக்க ஆரம்பித்த பக்தன் மூன்றாவது வார்த்தையைச் சொல்வதற்குக்கூட அவகாசம் தராமல், ''பவானி, உன்''

(பவானித்வம்) என்று அவன் சொல்லும்போதே அம்பாள் இடைமறித்து, ''ஆமாமப்பா பவானித்வம்தான்; அதாவது நானும் நீயும் ஒன்றே தானப்பா'' என்கிற பரம ஞானத்தை வழங்கி விடுகிறாள். ''பவானித்வம்'' என்றால் ''பவானியின் தன்மை'' என்றும் அர்த்தம். பக்தனே பவானித்வம் பெற்றுப் பராசக்தியோடு தன்மயமாகி விடுகிறான்.

வாக்குவன்மை வருஷிப்பாள்

ஜகன் மாதாவாக இருக்கிற அம்பாளைப்பற்றி அனேக மகான்கள், கவிகள், ஸ்தோத்திரங்கள் செய்திருக்கிறார்கள். இப் படிப்பட்ட ஸ்தோத்திர கிரந்தங்களுக்குள் மூன்று மிகவும் சிரேஷ்டமானவை. முதலாவது 'ஸௌந்தர்ய லஹரி'. ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதர்கள் கைலாஸத்துக்குப் போனபோது சாக்ஷாத் பரமேசுவரன், தாமே அம்பிகையைப் பற்றிச் செய்திருந்த ஸௌந்தர்ய லஹரி சுவடிக்கட்டை நம் ஆசாரியாளுக்குக் கொடுத்து அனுக்கிரகித்தார். அதில் மொத்தம் நூறு சுலோகங் கள் இருந்தன. ஆசாரியாள் கைலாஸத்திலிருந்து திரும்பி வரும் போது, வாசலில் காவலிருந்த நந்திகேசுவரர், மகாப் பெரிய சொத்து கைலாஸத்திலிருந்து போகிறதே என்று நினைத்து, ஆசார்யாள் கொண்டு வந்த சுவடியிலிருந்து தம் கைக்குக் கிடைத்ததை அப்படியே உருவிக் கொண்டு விட்டார். முதல் 41 சுலோகங்கள் மட்டுமே ஆசாரியாள் கையில் நின்றன. பாக்கி 59 சுலோகங்கள் நந்திகேசுவரர் கைக்குப் போய் விட்டன. அப்புறம் ஆசாரியாள் தாமே அந்த 59 சுலோகங்களையும் கடல் மடை திறந்த மாதிரிப் பாடிப் பூர்த்தி செய்து விட்டார். இவ்விதத்தில்தான் இப்போது நூறு சுலோகங்களோடு உள்ள 'ஸௌந்தர்ய லஹரி' உருவாயிற்று.

அதில் முதல் நாற்பத்தியொரு சுலோகங்கள் மந்திர சாஸ்திர சூக்ஷ்மங்கள், குண்டலினி யோக தத்வங்கள், ஸ்ரீ வித்யா ரகசி

யங்கள் முதலியவற்றைச் சொல்கின்றன. அதில் உபாஸகர்களுக்கு ரொம்பவும் உபயோகமான விஷயங்கள் இருக்கின்றன. ஆனாலும் பின்னாலுள்ள, ஆசாரியாள் வாக்கிலிருந்து வந்த 59 சுலோகங்களின் அழகே அழகு! இந்தச் சுலோகங்களில் அம்பாளின் சிரஸிலிருந்து பாதம் வரையில் அங்கம் அங்கமாக 'வர்ணிக்கிறார். கம்பீரத்துக்கும் சரி, மாதுர்யத்துக்கும் சரி. இந்த வாக்குத்தான் சிகரம் என்று சொல்கிற மாதிரி அப்படிப் பட்ட அற்புதமான சுலோகங்கள் இவை. பழங்காலத்தில் செய்த அதி சுந்தரமான விக்கிரகங்களிலும் சிற்பங்களிலும் நகத்தளவு பங்கமானால்கூட, பிற்காலத்தவர்களால் அதே மாதிரி வேலைப்பாட்டோடு செய்து ஒட்டுப் போட முடியவில்லை. இந்த மாதிரிதான், ஆசாரியாளின் ஸௌந்தர்ய லஹரி சுலோகத்தில் ஒரு வார்த்தையை எடுத்துவிட்டு அதற்குப் பதில் இன்னொரு வார்த்தையை யாரும் போட முடியாது. 'ஆதி ஸௌந்தர்ய லஹரியில் 59 சுலோகம் நஷ்டமானதே நம் பாக்கியம்தான்! நந்திகேசுவரர் அதை உருவிக் கொண்டிரா விட்டால் ஆசார்யாளின் இந்த அற்புத வாக்கு லோகத்துக்குக் கிடைத்திருக்காதல்லவா!' என்று தோன்றுகிறது. இப்படிப்பட்ட கவித்வ பொக்கிஷமான ஒரு கிரந்தத்தைச் செய்து முடிக்கிற போது, ஆசார்யாள் "இதில் நான் செய்தது என்ன அம்மா இருக்கிறது? எல்லாம் நீ கொடுத்த வாக்கு. நீ தந்த வாக்கால் உன்னையே துதித்தேன்!" என்று வினய சம்பத்துடன் சொல்கிறார். அவளைத் துதிக்கிற கவித்வமும் அவளது உபாஸனையாலேயே—அவளருளால் ஸித்திக்கிறது என்று தெரிவிக்கிறார்.

அம்பாளைப் பற்றிய முக்கியமான மூன்று கிரந்தங்களில் இன்னொன்று 'மூக பஞ்ச சதீ'. காமாக்ஷி அம்பாளின் பொதுவான மகிமை பற்றி 'ஆர்யா' என்ற விருத்தத்தில் நூறு சுலோகங்கள். அவளுடைய பாதார விந்தங்களின் அழகைப் பற்றி மட்டும் நூறு சுலோகங்கள்! ஸ்துதிக்கு உகந்த அவளது குணங்களைப்பற்றி நூறு சுலோகங்கள்! அம்பாளின் கடாக்ஷ வீக்ஷண்யத்தைப் பற்றி மாத்திரம் நூறு சுலோகங்கள்! அவளுடைய புன்சிரிப்பின் ஸௌந்தர்யத்தைப் பற்றியே நூறு சுலோகங்கள்! என்றிப்படி மொத்தம் ஐநூறு சுலோகங்களைப் பொழிந்து விட்டார் மூகர். நூறு சுலோகங்கள் கொண்ட தொகுப்புக்கு 'சதகம்' என்று பெயர். தமிழில்கூட, 'தொண்டை மண்டல சதகம்', 'அறப்பளீசுவர சதகம்' என்றெல்லாம் கேள்விப்பட்டி

ருப்பீர்கள். நான் மேலே சொன்ன ஐந்து நூறு சுலோகங்களுக்கு முறையே ஆர்யா சதகம், பாதாரவிந்த சதகம், ஸ்துதி சதகம், கடாக்ஷ சதகம், மந்தஸ்மித சதகம் என்று பெயர். ஐந்து நூறும் சேர்ந்த நூலுக்கு 'மூக பஞ்ச சதீ' என்று பெயர். ஆர்யா சதக முடிவில் அம்பாளை ஆராதிக்கிறவனுக்கு அமிருதம் போன்ற வாக்குச் சித்திக்கிறது என்று சொல்லியிருக்கிறது.

அம்பாளைப் பற்றிய முக்கியமான ஸ்தோத்திரங்களில் மூன்றாவது 'ஆர்யா த்விசதி' என்பது. த்வி-இரண்டு, சதம் - நூறு. 'ஆர்யா த்விசதி' என்ற இந்த ஸ்துதி 'ஆர்யா' என்ற விருத்தத்தில் இருநூறு சுலோகங்கள் கொண்டது. 'லலிதா ஸ்தவ ரத்னம்' என்றும் அதற்கு இன்னொரு பெயர் உண்டு. அம்பாளுடைய பிரஸாதத்தைப் பரிபூரணமாகப் பெற்ற துர்வாச மஹரிஷி செய்த நூல் இது. இந்த ஸ்தோத்திரத்தைப் பாராயணம் பண்ணினாலே நல்ல வாக்கு உண்டாகும் என்பது கண்கூடு. ஸ்ரீ காமாக்ஷி ஆராதனா கிரமத்தைச் செய்தவரே துர்வாஸர்தான். 'பட்டாரிகை' எனப்படும் பராசக்தியின் மூன்று முக்கிய உபாஸகர்களுக்கு மட்டுமே 'பட்டாரகர்' என்ற பட்டம் உண்டு. இந்தப் பட்டம் பெற்றவர்களில் ஒருத்தர் சாக்ஷாத் ஈசுவரன்; இன்னொருத்தர் காளிதாஸன்; மூன்றாமவர் துர்வாஸர்தான். காமாக்ஷி ஆலயத்தில் இவருக்குப் பிம்பம் இருக்கிறது.

அம்பாளைப் பற்றிய இந்த மூன்று பிரதானமான ஸ்தோத் திரங்களும் அவள் அருளால் நல்ல வாக்குச் சித்திக்கிறது என்கின்றன.

ஆனால் முடிந்த முடிவாக இந்தத் துதிகள் எல்லாம் அம்பாள் உபாஸனையின் முக்கிய பலனாக ஞானம் ஸித்திக் கிறது என்பதையே சொல்கின்றன. அஞ்ஞானம் நீங்கி, ஞானம் வருவதுதான் மோக்ஷம். இதை அம்பாள் அனுக்கிரகிக்கிறாள்.

அம்பாளின் பாதத்தில் பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன் ஆகிய திரிமூர்த்திகளும் நமஸ்காரம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதனால் இவள் பாதத்தில் நாம் பண்ணுகிற அர்ச்சனை அவர்களுடைய சிரஸுக்கும் பண்ணிய அர்ச்சனையாகிறது என்று ஆசார்யாள் சொல்கிறார். 'பவானி உன் தாஸன் நான்' என்று துதிக்க ஆரம்பிக்கிறவனுக்கு அம்பாளாகவே.

ஆகிவிடுகிற அத்வைத மோக்ஷத்தை அவள் அனுக்கிரகித்து விடுகிறாள் என்று சொல்கிறபோதும், அவளுடைய பாதத்தில் விஷ்ணு, பிரம்மா, இந்திரன் முதலானவர்களின் கிரீடத்தில் உள்ள ரத்தின மணிகளிலிருந்து எழுகிற ஒளி கற்பூர ஹாரத்தி செய்வதுபோல் பிரகாசிக்கிறது என்கிறார். இப்படி எல்லாத் தேவர்களும் அவள் பாதத்தில் கிடப்பதாகச் சொல்வதற்குத் தாத்பரியம் ஒரு தேவதை உசத்தி இன்னொன்று தாழ்த்தி என்பதல்ல. எல்லாச் சக்திகளும்–மனுஷ்யர்களின் சக்தி, மிருகங் களின் சக்தி, தேவர்களின் சக்தி, இயற்கையில் காண்கிற பல சக்தி, இவை எல்லாமும் மூலமான ஒரு சக்தியின் திவலைகளே என்பதுதான் தாத்பரியம். இதைத்தான் ஸயன்ஸிலும் ஒரே 'எனர்ஜி' (Energy) பல விதமான அணுக்களாக (Particle), அலைகளாக (Wave) ஆகியிருக்கிறது என்கிறார்கள். அந்த மூலச் சக்தியை அன்போடு ஆராதித்தால் அதுவும் அன்போடு அனுக்கிரகம் செய்கிறது. மற்ற தனித்தனித் தேவதைகளுக்கு இருக்கிற சக்தி எல்லாமும் இதனிடமிருந்து வந்ததுதான். எனவே அந்தச் சக்தியை அம்பாளாக ஆராதிக்கிறபோது எல்லாத் தேவதைகளின் அனுக்கிரஹத்தையும் பெற்று விடலாம். சிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம் எல்லாம் அந்த ஒரே சக்தியிடமிருந்து உண்டானவைதாம். அதனால், அவளைப் பூஜிப்பதால் பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரர்களையும் பூஜித்ததா கிறது. இவள் ஆராதனையே ஸரஸ்வதி, லக்ஷ்மி ஆகியவர்களுக் கும் வழிபாடாகிறது; வித்யை, செல்வம் எல்லாம் பக்தனுக்குச் சித்திக்கின்றன. அம்பாளை உபாஸிப்பதால் கிடைக்காத தில்லை. சாஸ்திரங்கள் இதிலே பல பலன்களைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்கின்றன. அம்பாளை உபாஸிப்பதால் மிகவும் உத்தம மான வாக்கு சித்திக்கிறது. கவித்வத்தை விசேஷமாக அனுக்கிரக்கிறாள். காளிதாஸர் பூர்வத்தில் ரொம்பவும் புத்தி மந்தமாக இருந்தார் என்றும், உஜ்ஜயினியில் காளியின் அனுக்கிரஹம் கிடைத்தே அவர் கவி சிரேஷ்டரானார் என்றும் கதை கேட்டிருப்பீர்கள். ஊமையாக இருந்த மூகரும் அவளரு ளாலேயே க்ஷணத்தில் மகா கவியானார்.

தான் பெற்ற இன்பத்தை உலகமும் பெறும்படிச் செய்வது வாக்கு வழியாகத்தானே? இதனால்தான் மகாப் பெரியவர் களுக்கு அம்பாள் அருள் செய்தது மட்டுமின்றி, அந்தப் பேரருள் அசடுகளான நமக்கும் பாய வேண்டும் என்ற கருணை

யிலேயே அந்த மகான்கள் தம் அனுபவத்தைப் பாடுவதற்கான வாக்குவன்மையும் வருஷித்தாள்.

கவித்வம், சங்கீதம் முதலிய கலைகள் எல்லாம் அம்பிகையின் அனுக்கிரஹத்தால் உண்டாகின்றன. பொதுவாக இதற்கெல்லாம் சரஸ்வதியை அதி தேவதையாகச் சொல்கிறோம். இப்படிப்பட்ட ஸரஸ்வதி, அம்பாளின் சன்னிதானத்தில் எப்போதும் வீணையோடு கானம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாளாம். என்ன பாட்டுகள் பாடுகிறாள்? அம்பாளின் பெருமையைப் பற்றியா? இல்லை. மகா பதிவிரதையான அம்பாளுக்கு ஈச்வரனைப் பாடினாலே சந்தோஷம். அதன்படி வாணி ஈசுவரப் பிரபாவத்தைப் பாடிக் கொண்டேயிருக்கிறாள். அம்பாள் அதை ரொம்பவும் ரஸித்து ஆனந்தப்படுகிறாள். கேட்கிறவர்கள் ஆனந்திப்பதே பாடுகிறவனுக்கும் ஆனந்தத்தைத் தந்து மேலும் உற்சாகப்படுத்தும். அப்போதுதான் வித்வானுக்கு மேலே மேலே கற்பனை விருத்தியாகும். கேட்கிறவன் தப்புக் கண்டுபிடிக்கிற மாதிரியே உட்கார்ந்திருந்தால், வித்வானுக்கு சுபாவத்தில் இருக்கிற பிரதிபா சக்தியும் போய்விடும். அம்பிகை ஆனந்தத்தோடு உத்ஸாகப்படுத்தப் படுத்த ஸரஸ்வதி பரமாற்புதமாக கானம் பண்ணிக் கொண்டே போகிறாள். அம்பாள் ரொம்பவும் சந்தோஷப்பட்டுத் தலையை ஆட்டிக் கொண்டு "பேஷ் பேஷ்" என்று வாய் விட்டுச் சொல்லி விடுகிறாள். அவ்வளவுதான்! அம்பாளுடைய அந்த வாக்கின் மாதுரியத்தில் ஸரஸ்வதியின் வீணா நாதம் அத்தனையும் ஒன்றுமில்லை என்றாகி விடுகிறதாம். 'இப்படிப் பட்ட மதுர வாக்குக் கொண்டவளுக்கு முன்பா என் வித்தையைக் காட்டினேன்?' என்று வெட்கப்பட்டுக் கொண்டு ஸரஸ்வதி தன் வீணையை உறையில் போட்டு மூடி வைத்து விடுகிறாளாம். **விபஞ்ச்யா காயந்தீ** என்று ஆரம்பிக்கிற ஸௌந்தரிய லஹரி சுலோகம் இந்தச் சம்பவத்தை நாடகம் போட்டுக் காண்பிக்கிற மாதிரி வர்ணிக்கிறது. அம்பாளை உபாஸிப்பதால் நம் ஆனந்தத்தைப் பிறருக்கும் தர வைக்கிற ஸங்கீதம் முதலான சகல கலைகளிலும் எளிதில் ஸித்தி பெறலாம் என்பது அர்த்தம்.

அம்பாளை வழிபடுவதால் குருபக்தி, பதிபக்தி இவையும் விசேஷமாக விருத்தியாகும்.

பதிபக்தியும் குருபக்தியும் வழங்கும் தேவி

அம்பாளை உபாஸிப்பதால் பதிபக்தி உண்டாவது ரொம்பவும் நியாயம்தான். ஏனென்றால் அவளே மகா பதிவிர தையாக இருக்கிறவள். பிரியம் வைக்க முடியாதவரிடம் மகாப் பிரியமும், விசுவாசமுமாக இருப்பதுதான் விசேஷம். சகல ஐசுவரியமும் உள்ள வைகுண்டத்தில் அலங்காரப் பிரியராக ரூபலாவண்யத்தோடு இருக்கிற மஹாவிஷ்ணுவிடத்தில் மஹாலக்ஷ்மி பிரியமாக இருப்பதில் சுவாரஸ்யம் இல்லை. மயானவாசியாக, புலித்தோலைக் கட்டிக் கொண்டு கபால மாலை போட்டுக் கொண்டு, ஊரெல்லாம் பிச்சை எடுக்கிற பரமேசுவரனிடத்தில் அம்பாள் மாறாத அன்போடு இருப்பதே விசேஷம். தாக்ஷாயணியாக அம்பாள் பிறந்த போது அவளது பிதாவான தக்ஷன் ஈசுவரனை மதிக்கவில்லை. இதைக் கண்டு பொறுக்க முடியாத தாக்ஷாயணி தகப்பனுடைய யாக சாலை யில், ''என் பர்த்தாவை மதிக்காத தக்ஷனுக்குப் பெண்ணாகப் பிறந்து, தாக்ஷாயணி என்று வைத்துக் கொண்டிருக்கிற இந்தச் சரீரமே எனக்கு வேண்டாம்'' என்று பிராணனை விட்டாள். யாக குண்டத்திலேயே உயிரைத் தியாகம் செய்தாள் என்று கதை. தாக்ஷாயணிக்கு 'ஸதி' என்றே இயற்பெயர். 'தக்ஷனின் புத்ரி' என்கிற அர்த்தத்தில் 'தாக்ஷாயணி' என்ற காரணப் பெயரும் ஏற்பட்டது. இதனால்தான் வெள்ளைக்காரர்கள் பதிவிரதத்தின் உச்சியாக உடன்கட்டை ஏறுகிறதை 'Suttee' (ஸதி)–என்றே சொன்னார்கள். 'ஸதி' என்றாலே 'கற்புக்கரசி' என்று அர்த்தமாகி விட்டது. அதற்கப்புறம் தாக்ஷாயணியே பர்வத ராஜபுத்திரியாக ஜனித்துப் பார்வதி என்று பேர் பெற் றாள். சம்ஹார மூர்த்தியும், கோர மயானவாசியுமான பரமேசுவரனிடம் இப்போதும் அவளுடைய அன்பு மாறவே இல்லை. அவரையே மறுபடியும் பதியாக அடைய வேண்டும் என்று சின்னஞ்சிறு வயசிலேயே உக்கிர தபஸ் செய்தாள்

பார்வதி. கடைசியில் ஈசுவரனைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டாள். இவளைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்ட விசேஷத்தால், ''கோர கோர தரேப்ய;'' என்று வேதம் சொல்கிற கோர ருத்திரனும், பரம மங்கள ஸ்வரூபியாக, சிவமாக ஆனார். அவளுக்கு 'சிவா' என்ற பேர் உண்டாயிற்று.

அம்பாளைவிட மங்கள வஸ்து இல்லை. 'ஸர்வ மங்கள மாங்கல்யே' என்பார்கள். அவளுடன் சேர்ந்திருப்பதாலேயே பரமேசுவரனும் மங்கள ஸ்வரூபியாகிறார். மங்களமே வடிவான அம்பிகை மகா சுமங்கலி. அவளுடைய ஸௌமங்கலியத்துக்கு எப்படிப் பங்கம் உண்டாக முடியும்? இதனால்தான் ஆலஹால விஷம் சாப்பிட்டுக்கூடப் பரமேசுவரன் ஸௌக்கியமாகவே இருக்கிறார் என்று ஆசார்யாள் 'ஸௌந்தர்ய லஹரி'யில் கூறுகிறார். காதில் தோடு, நெற்றியில் குங்குமம், கழுத்தில் கருகுமணி இத்யாதி மங்களச் சின்னங்களெல்லாம் சுமங்கலி லக்ஷணம். அம்பாளும் காதில் தாடங்கம் அணிந்திருக்கிறாள். சாதாரணப் பனை ஓலையைத்தான் தாடங்கமாகப் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள். 'தாலீபலாச தாடங்கம்' என்று இதை ஸ்தோத்திரங்கள் சொல்கின்றன. பழைய காலத்தில் எல்லோருமே படாடோபம் இல்லாமல் எளிமையிலேயே சுபிட்சமாக இருந்தார்கள் என்பதற்கு இது ஒரு திருஷ்டாந்தமாகத் தோன்றுகிறது. அம்பாளைப் போலவே எல்லா ஸ்திரீகளும் பனை ஓலைதான் போட்டுக் கொண்டிருந்திருக்க வேண்டும். இதனால்தான் பிற்காலத்தில் வைரத்தோடு போட்டுக் கொள்கிற டாம்பீகம் வந்தபின்கூட, அதை 'வைர ஓலை' என்றே சொல்கிற வழக்கம் உண்டாகி இருக்கிறது.

அம்பாளுடைய தாடங்கத்துக்கு வருவோம். மங்களச் சின்னமான தாடங்கம் அவள் காதிலிருந்து இறங்கக் கூடாது. அப்படியானால் பரமேசுவரன் எக்காலத்திலும் ஜீவிக்கத்தான் வேண்டும். இதனால்தான் அவர் ஆலஹால விஷம் உண்டும் கூட அது அவரைப் பாதிக்கவில்லை. 'இது உன் தாடங்க மகிமை யம்மா!' என்கிறார் ஆசாரியாள். திருவானைக்காவில் அகிலாண்டேசுவரியின் தாடங்கத்திலேயே ஸ்ரீ சக்ர, சிவ சக்ரப் பிரதிஷ்டை செய்து, அவளை ஸௌம்ய மூர்த்தியாக்கின ஆசார்யாள், இப்படி இங்கே '**தவஜனனி தாடங்க மஹிமா**' என்கிறார்.

விஷத்தைச் சாப்பிட்டும் பரமேசுவரன் சொஸ்தமாக இருப்பதற்குக் காரணம், எந்த விஷத்தையும் முறிக்கிற மருந்தாக, அமிருதமாக அம்பிகை அவரோடு சேர்ந்து இருப்பதுதான். வேத வாக்கியமான 'ஸ்ரீ ருத்ர'த்தில் இப்படித்தான் சொல்லியிருக்கிறது. "ருத்ரனாக கோரமாக இருக்கிற உனக்கு 'சிவா' என்று ஒரு மங்கள சரீரம் இருக்கிறது. இந்தச் 'சிவா'தான் லோகம் முழுவதற்கும் மருந்து, (சிவா விச்வாஹபேஷஜீ.) லோகத்துக்கு மட்டும்தான் அது மருந்தா? இல்லை, ருத்ரனான உனக்கும்கூட 'சிவா'தான் மருந்து (சிவா ருத்ரஸ்ய பேஷஜீ) என்று வேதம் சொல்கிறது. கோர ஸ்வரூபியையும் தன் பதிவிரத்யத்தால் மங்களமாக்கி, அவரை என்றென்றும் ஜீவிக்கும்படிச் செய்கிறவளை ஸ்திரீகள் ஆராதித்தால் பதிபக்தியும், தீர்க்க ஸௌமங்கல்யமும் ஸித்திக்கும்.

பெண்களுக்குப் பதியேதான் குரு. பழைய காலத்தில் காமம் உள்ளே புகுமுன் காயத்ரீ புகுந்து விடவேண்டும் என்று கருதி எட்டு வயசுக்குள் புருஷப் பிள்ளைகளுக்கு உபநயனம் செய்து குருவிடம் சேர்த்தார்கள். அதே வயசில் பெண்களுக்குக் கல்யாணம் செய்து புருஷனிடம் சேர்த்தார்கள். அவனையே குருவாகவும் தெய்வமாகவும் இவளுக்கு வைத்தார்கள். பிற்பாடுதான் காமம் ஏற்பட்டு, அவனை அவள் பதியாகப் பார்ப்பதே! எனவே குருபக்தியும் பதிபக்தியும் பெண்களுக்கு ஒன்றேதான். பதிவிரதா சிரோமணியான அம்பாளை ஆராதிக்கிற பெண்களுக்கு அவள் தீர்க்க ஸௌமங்கலியத்தைத் தருகிறாள். ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் கோபிகா ஸ்திரீகள் மார்கழி மாதம் முழுவதும் தினம் அதிகாலையில் ஆற்றங்கரையில் அம்பாளை பூஜித்து, ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மாவை அடைந்தார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறது. பிற்பாடு ருக்மணியும் அம்பாளை ஆராதனை செய்தே பகவானைப் பர்த்தாவாக அடைந்தாள் என்று வருகிறது. தமிழ்நாட்டிலும் சங்க காலத்திலேயே 'அம்பாவாடல்' என்கிற பேரில் கன்னிப் பெண்கள் கல்யாண மாவதற்கு அம்பாளை வழிபட்டார்கள் என்று தெரிகிறது. இதற்குப் 'பாவை நோன்பு' என்ற பேர் இருக்கிறது. இன்னமும் கன்னிப் பெண்கள் கல்யாணமாவதற்காக கௌரி பூஜை பண்ணுகிறார்கள். ஆந்திர தேசத்தில் அவ்வழக்கம் அதிகம் இருக்கிறது.

எப்பேர்ப்பட்ட பர்த்தா வந்தாலும், அவனையே தெய்வமாகப் பாவித்துத் தன்னை சரணாகதி செய்துவிட வேண்டும் என்பதுதான் உத்தமப் பதிவிரதா லக்ஷணம். ஏதோ ஓரிடத்தில் மனஸைப் பரிபூரணமாக அர்ப்பணம் பண்ணிவிட வேண்டும். பிறகு அதை மாற்றக் கூடாது என்பதுதான் முக்கியம். அந்த ஓரிடம் உத்தம வஸ்துவாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்பதில்லை. அது எப்படி வேண்டுமானாலும் இருந்துவிட்டுப் போகட்டும்; அதனிடத்தில் நம் மனஸைப் பூரணமாகச் சமர்ப்பித்து விட்டால், அப்புறம் நமக்கென்று தனியாக எதுவுமே செய்து கொள்ள வேண்டும் என்பதே இல்லாமல் போய்விடுகிறது. இது தன்னலனை அடியோடு இழந்து கொள்கிற நிலை. இப்படி அகங்காரம் அடியோடு போய் விட்டதனால் மோக்ஷ மார்க்கத்துக்கு வாசலைத் திறந்து விட்டாற் போலாகிறது. நாம் சரணாகதி பண்ணுவதுதான் இதில் முக்கியம். அது எந்தப் பாத்திரத்தைக் குறித்து என்பது அவ்வளவு முக்கியமல்ல. ஒரு ஸ்திரீ எப்படிப்பட்ட புருஷன் கிடைத்தாலும் அவனிடம் சரணாகதி செய்து, பதிவிரதையாக இருந்து, அவனையே பரமேசுவரனாக நினைத்து விட்டாளானால், நிச்சயமாக அந்தப் பரமேசுவரன் இந்தப் புருஷன் மூலமே அவளுக்கு அனுக்கிரஹம் பண்ணி விடுவார். மகா குரூபமும், விபரீத குணமும் படைத்த பதியிடம் அதி விசுவாசத்தோடு இருந்த நளாயினிக்குச் சூரியனையே உதிக்காமல் நிறுத்தி வைக்கிற சக்தி உண்டாயிற்று. பதிவிரதை பூஜிக்கிற அந்தப் பதிக்கு ஒரு சக்தியும் இராது! நளாயினியின் பதியால் சூரியனை உதிக்காமல் நிறுத்தி வைக்க முடியுமா? முடியாது. பரமேசுவராம்சம் லவலேசம்கூடத் தனக்கு இருப்பதாக ஒரு பதிக்குத் தெரியாதபோதுகூட அவனை ஈசுவரனாக மதிக்கிற இவளுக்குச் சகல சக்தியும் வந்து விடுகிறது. குரூபியிடமும், குணஹீனனிடமும்கூடப் பதிபக்தி பாராட்டுவதுதான் விசேஷம். ''அவர் இயற்கையாகவே நல்லவராக இருந்தால் நம் தியாகத்தைக் காட்ட வழி ஏதுமில்லை. அதற்காகவே பகவான் இப்படிக் குணஹீனனான புருஷனாக நமக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்'' என்று நினைக்க வேண்டும். இப்படிப்பட்ட பதியை அனுசரிப்பதால் ஏற்படுகிற அவமானமும் கொஞ்ச காலம்தான் இருக்கும். 'தனியாக நமக்கென்று மான – அவமானம் என்ன இருக்கிறது?' என்று இவள் இருக்க வேண்டும். மொத்தத்தில்

விஷயம், 'தனக்காக ஒன்றைப் பண்ணிக் கொள்வது' என்பது அடிபட்டுப் போனால், அப்புறம் மோக்ஷம் சமீபம்தான்.

குரு விஷயமும் இப்படித்தான். நல்லவர் என்று நினைத்துத் தான் ஒருவரைக் குருவாக வரிக்கிறோம். பிற்பாடு அப்படி யில்லை என்று தெரிந்தாலும்கூட, விடாமல் சிசுரூஷை செய் தால் நம் மனஸு சுத்தமாகி விடும் என்று எனக்குத் தோன்று கிறது. 'எல்லாமாக ஆகியுள்ள பரமேசுவரன்தான் இங்கே இப்படி ஆகியிருக்கிறார்' என்கிற பாவத்தை உண்டாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். தகாத இடம் என்று தோன்றுகிறபோதும் சிசுரூஷையைக் குறைக்காமலிருந்தால் ஜாஸ்தி பலன் என்று கூடத் தோன்றுகிறது. நன்றாக இருக்கிற ஒன்றிடம் பிரியம் வைப்பதில் விசேஷம் என்ன இருக்கிறது? கெட்டதிடமும் அதே பிரியத்தை வைத்து விட்டால், நம் பிரியத்தாலேயே கெட்ட தும் நல்லதாகலாம்–கோரமான ருத்திரன்கூட அம்பாளால் மங்கள ஸ்வரூபியான மாதிரி!

குரு ஸ்வரூபமாக வருகிறவளும் அவள்தான். இந்த மாயா லோகம் அவளால்தான் நடக்கிறது. 'அதிலிருந்து கை தூக்கி விடுவதற்காக அவளே குருவாக வருகிறாள். குண்டலினி யோக சாதகர்கள் தங்கள் சிரஸின் உச்சியில் பிராண சக்தியைக் கொண்டு வந்து அங்கே பூரணச் சந்திரனில் அம்பாள் பாதத்தை தரிசிக்கிறார்கள்; இதையே குருபாதுகை என்றும் சொல்கிறார்கள். காளிதாஸரும். தேசிக ரூபணே தர்சிதாப்யுத யாம் – ஆசாரிய வடிவில் தன் மகிமையைக் காட்டுகிறவள் என்று அம்பாளை ஸ்துதிக்கிறார்.

'ஈசுவரன் மயானத்தில் வசிக்கிறாரா, வசிக்கட்டும்! பேய் பிசாசுகளோடு கூத்தடிக்கிறாரா, அடிக்கட்டும்! சம்ஹார தாண்டவம் பண்ணுகிறாரா; பண்ணட்டும்! ஊர் ஊராகப் பிச்சை எடுக்கிறாரா, எடுக்கட்டும்! அவர் எப்படியிருந்தாலும் அவருக்கே இருதயத்தை அர்ப்பணம் செய்வேன்' என்று அவரிடமே தீவிரமாக அன்பு வைத்து, தக்ஷ யக்ஞத்தில் தன் பிராணனையே தியாகம் செய்த அம்பாள்தான், இப்படிப் பட்ட பதிபக்தியை, குருபக்தியை அனுக்கிரகம் செய்கிறாள்.

அம்பாள் இருக்க அஹம்பாவம் ஏன்?

'**நா**ம் இதைச் சாதித்தோம், அதைச் சாதித்தோம்' என்று அகம்பாவப்பட கொஞ்சம்கூட நியாயம் இல்லை. நாம் எதையும் சாதிப்பதற்கான புத்தியோ, தேக பலமோ எங்கிருந்து வந்தது? இந்தப் பிரபஞ்ச காரியங்கள் அனைத்தையும் செய்கிற ஒரு மகா சக்தியிடமிருந்தே நம்முடைய சக்தியெல்லாம் வந்திருக்கிறது. அது இல்லா விட்டால் நம்மால் ஒரு சுவாசம் கூட விட முடியுமா? ஒரு நாள், இத்தனை சாதித்ததாக எண்ணிக் கர்வப்படுகிற நம்மைவிட்டுச் சுவாசம் போய் விடுகிறது. அதைப் பிடித்து வைத்துக் கொள்கிற சாமர்த்தியம் நமக்குக் கொஞ்சம்கூட இல்லை. அப்போது நம் சக்தி எல்லாமும் சொப்பனம் மாதிரிப் போய் விடுகிறது. கொஞ்சம் யோசித்துப் பார்த்தால்கூட, சக்தி சமுத்திரமாக இருக்கப்பட்ட அம்பாளின் ஒரு சிறு துளி அனுக்கிரகத்திலேயே நடக்கிற காரியங்களை, நம்முடையதாக நினைத்து அகம்பாவப்படுவது அசட்டுத்தனம்தான் என்று தெரியும். எத்தனைக்கெத்தனை இதை அனுபவத்தில் தெரிந்து கொண்டு அம்பாளுக்கு முன் ஒரு துரும்பு மாதிரி அடங்கிக் கிடக்கிறோமோ அத்தனைக்கத்தனை அவள் அனுக்கிரஹமும் அதிகம் கிடைக்கும்.

அவதார புருஷர்களாக வந்தவர்களும் இந்த அடக்கத்தை நமக்கெல்லாம் போதிப்பதற்காக ரொம்பவும் வினயசம்பத்தோடு வாழ்ந்து காட்டியிருக்கிறார்கள். ராமச்சந்திரமூர்த்தி இப்படித்தான் தர்மத்துக்கும், சத்தியத்துக்கும், சாஸ்திரத்துக்கும் அடங்கி மனுஷ்யன் மாதிரியே நடந்து காட்டினார். அவருடைய வினயத்தை நினைக்கிறபோது எனக்குத் தோன்றுகிற ஓர் எண்ணத்தைச் சொன்னால் உங்களுக்கு விசித்திரமாக இருக்கும். எல்லாரும் ராமர் பிறந்த காலத்தில் நாம் பிறக்கவில்லையே என்று வருத்தப் படுகிறார்கள் அல்லவா? எனக்கோ, நான் அப்படிப் பிறக்காமல் போனதே நல்லதுதான்

என்று இருக்கிறது. ஏன் தெரியுமா? ராமர் தாம் ஒரு க்ஷத்திரியர் என்பதால் அடக்கத்தோடு வேத வித்துக்களையும், ரிஷிகளையும் ஆசாரியர்களையும் விழுந்து விழுந்து நமஸ்கரித்தார். அவர் காலத்தில் ஒரு மடாதிபதியாக இருந்தால், அவர் வந்து நமஸ்கரிக்கும்படியாக ஆகி விடும். அது எத்தனை தர்மசங்கடமாயிருக்கும்! இப்போதோ, அவரை நான் நமஸ்காரம் செய்து சந்தோஷப்பட முடிகிறது.

எதற்குச் சொல்கிறேன் என்றால், சாக்ஷாத் நாராயணனான ராமச்சந்திரமூர்த்தி வினயமே வடிவமாக இருந்தார். அவதாரம் என்பதால் ஜனங்களுக்கு எட்டாத கொம்பிலே இருக்க வேண்டும் என்றில்லாமல் மனுஷ்யராகவே நடித்தார். பொது ஜனங்களுக்கு இருக்கிற துக்கம், கஷ்டம் எல்லாம்கூடத் தமக்கு இருக்கிற இருக்கிற மாதிரி நடித்தார். ஸீதையைப் பிரிந்ததற்காக அழுதார்; லக்ஷ்மணன் மூர்ச்சித்தபோது புலம்பினார். சமுத்திர ராஜனிடம் ரௌத்ராகாரமாகக் கோபம் கொண்டார். ஜனங்களுக்கு, 'இவரும் தங்கள் மாதிரி ஒருத்தர்' என்று பிடிமானம் உண்டாவதற்கே அவதார புருஷர்களும் கோபம், பயம், துக்கம் எல்லாம் வந்த மாதிரி ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பங்களில் காட்டிக் கொள்வார்கள். கை கால் ஆடுகிற மாதிரி, மனஸும் அதனுடைய சாதாரண சுபாவப்படி கொஞ்சம் ஆடிவிட்டுப் போகட்டுமே என்று விட்டு விடுவார்கள். ஆனால், உள்ளூற இவர்கள் இந்த உணர்ச்சி பேதங்களால் பாதிக்கப்படாமல் சாந்தமாகவே இருப்பார்கள். உள்ளூறத் தங்கள் ஈசுவரத்தை உணர்ந்த போதிலும் வெளியே மனுஷ்யர் போல இருப்பார்கள்; மற்றவர்களுக்கு வழி காட்டுவதற்காக அடக்கமாக இருப்பார்கள். ராமரே அடக்கமானவர் என்றால் புத்தி, தேகபலம் எல்லாவற்றிலுமாக சக்திமானாக இருந்த ஆஞ்சநேயரோ அடங்கி அடங்கி இந்த ராமனுக்கும் தாஸனாக இருந்து கொண்டே அசாத்தியத்தை எல்லாம் லகுவாகச் சாதித்தார்.

இவர்களைப் போலவேதான் நம் ஆதிசங்கர பகவத்பாதாளும். அவர்களைக் காட்டிலும் ஒரு பெரிய அவதாரம் இதுவரைக்கும் ஆவிர்பவித்தது உண்டா என்று தோன்றுகிறது! பரமேசுவர அவதாரமான ஆசார்யாள், சொற்ப காலமே இந்தப் பூமியில் வாழ்ந்த போதிலும், லோகம் முழுக்கச் சேர்ந்

தாலும் செய்ய முடியாத காரியங்களைச் சாதித்து விட்டார். ஆசேது ஹிமாசலம் சஞ்சாரம் பண்ணித் தனியொரு மனுஷ்ய ராக இருந்து கொண்டு வைதிக மதத்தைப் புனர் உத்தாரணம் பண்ணினார். அத்வைத ஸ்தாபனம், ஷண்மத ஸ்தாபனம் எல்லாம் பண்ணினார். 'ஞானியாக, பக்தராக, கவியாக, மகாபுத்திமானாக, ஏகப்பட்ட காரியம் சாதிக்கிற சக்திமானாக, பரம கருணா மூர்த்தியாக - இப்படி எல்லாமாகவும் இருந்திருக் கிறார். அவருடைய பாத பங்கஜத்தில் சகல ஞானிகளின் சிரசு களும் வண்டுகள் மாதிரி மொய்த்துக் கொண்டு கிடந்தன' என்று கம்போடியா தேசத்தில் உள்ள எண்ணூறு வருஷங் களுக்கு முற்பட்ட ஒரு கல்வெட்டு அழகான ஸம்ஸ்கிருதத்தில் சொல்கிறது.

நிச்சேஷ மூர்த்தாலி மாலா லீடாங்க்ரி பங்கஜாத்

'பகவான்' என்றே அவரை அக்கல்வெட்டு சொல்கிறது. அப்படிப்பட்டவர் அம்பாளிடம் எத்தனை அடக்கத்துடன் பக்தி செலுத்தினார் என்பது ஸௌந்தர்ய லஹரியின் கடைசி சுலோகத்திலிருந்து தெரிகிறது.

'ஸௌந்தர்ய லஹரி' போல் ஒரு கிரந்தத்தைச் செய்கிறவ ருக்கு எத்தனை அஹம்பாவம் வேண்டுமானாலும் ஏற்படுவ தற்கு நியாயமுண்டு. பூலோகம் ஏற்பட்ட நாளாக இதற்கு முந்தியோ, பிந்தியோ இவ்வளவு பூரணமான ஸௌந்தரியம் உள்ள வாக்கு தோன்றியதும் இல்லை, இனி தோன்றப் போவ தும் இல்லை என்று சொல்லும்படி, எத்தனை முறை கேட்டா லும் அலுக்காத அழகு வாய்ந்ததாக இருப்பது 'ஸௌந்தர்ய லஹரி'. இப்படிப்பட்ட கிரந்தத்தைச் செய்த ஸ்ரீ ஆசார்யா ளுக்கோ தாம் அதைப் பண்ணினோம் என்ற அகங்காரம் எள்ளளவும் ஏற்படவில்லை. ஸ்தோத்திரத்தைப் பூர்த்தி செய்து அம்பாளின் சரண கமலத்தில் அர்ப்பணம் பண்ணுகிற நூறா வது சுலோகத்தில் மிகவும் வினயமாகச் சொல்கிறார்: (ப்ரதீப ஜ்வாலாபி: என்று தொடங்கும் சுலோகம்)

'அம்மா, வாக்கு ஸ்வரூபிணியான உன்னை வாக்கினால் துதிக்கிறேனே, இது எப்படி இருக்கிறது? சூரியனுக்குக் கற்பூர ஹாரத்தி காட்டுகிற மாதிரிதான் இருக்கிறது' என்று ஆரம்பிக்

கிறார். சூரிய தேஜஸ் எங்கே? கற்பூரத்தின் அற்ப ஒளி எங்கே! சூரியனால்தான் கற்பூரத்துக்கு எரிகிற சக்தியே உண்டாகிறது. நாலு நாள் வெயில் அடிக்கா விட்டால் கற்பூரம் லேசில் பிடித்துக் கொள்வதில்லை. ஸங்கராந்தியன்று சூரிய பூஜை செய்து, அந்தத் தேஜோ மயத்துக்குக் கற்பூரம் காட்டுகிறோமே, அதனால் சூரியனையா விளக்கிக் காட்டுகிறோம்? சூரிய ஒளியில் கற்பூரத்தின் சுபாவமான பிரகாசம்கூடத் தெரியாமல் அது மங்கிப் போவதைத்தான் பார்க்கிறோம். அம்பாளைத் தாம் வாக்கால் வர்ணிக்கப் பார்த்தது, அப்படிப்பட்ட காரியம் என்கிறார் ஸ்ரீ ஆசார்யாள்.

இன்னோர் உதாரணம் சொல்கிறார்: 'சந்திர காந்தக் கல்லானது சந்திரனுக்கு அர்க்கிய ஜலம் விடுகிற மாதிரி உன்னை இந்த வாக்கால் துதிக்கிறேன்' என்கிறார். சந்திரகாந்தக் கல் என்பது பூர்ணிமை சந்திரன் உதிக்கிற சமயத்தில் அந்த நிலவை உள்ளே வாங்கிக் கொண்டு ஜலமாகக் கக்கும் என்பார்கள். வாஸ்தவத்தில் இப்படி ஒன்று உண்டோ இல்லையோ கவிகள் சம்பிரதாயமாக (Poetic Tradition) இதைப்பற்றிச் சொல்லி வருகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட சந்திரகாந்தக் கல் சந்திரனைப் பூஜை செய்கிறேன் என்று ஆரம்பித்து, பதினாறு உபசாரங்களில் ஒன்றாக 'அர்க்கியம் ஸமர்ப்பயாமி' என்று நீர் வார்க்கிற போது, நிலவின் சக்தியிலேயே பிறந்த ஜலத்தை அர்க்கியமாக வடித்தால் எப்படி இருக்கும்? அம்பாளின் அனுக்கிரகமே தமக்குள் பிரவேசித்து இந்த வாக்கை வடித்திருக்கிறது என்று ஆசார்யாள் இங்கே சொல்லாமல் சொல்கிறார்.

மூன்றாவதாக இன்னொரு திருஷ்டாந்தம்.

'சமுத்திரத்துக்கு அதன் தீர்த்தத்தையே எடுத்து ஸ்நானம் செய்விக்கிற மாதிரி, உன்னை இந்த ஸ்துதியால் புகழ்கிறேன்' என்கிறார். ராமேசுவரத்துக்குப் போனால் சேதுவில் சமுத்திர பூஜை செய்வார்கள். அப்போது பூஜா அங்கமாக சமுத்திரத்துக்கு அபிஷேகம் பண்ணுவார்கள் – அந்தப் பெரிய சமுத்திரத்திலிருந்தே துளிபோல எடுத்து, அதற்கே ஸ்நானம் செய்வார்கள். வாக் சமுத்திரமாக இருக்கிற அம்பிகைக்கு அதிலிருந்தே கொஞ்சத்தை எடுத்து, துதி செய்வதாக ஆசார்யாள் சொல்கிறார். அந்த ஜலம் பூஜை செய்கிறவருக்கா சொந்தம்? சமுத்

திரத்துக்கே சொந்தமானதை எடுத்து அதற்கே மீண்டும் தருகிறாராம்!

அவள் கொடுத்த வாக்காலேயே அவளைத் துதிக்கிறோமே ஒழிய, இதில் தாமாகச் செய்தது எதுவுமே இல்லை என்று அடக்கத்துடன் சாக்ஷாத் ஈசுவர அவதாரமான ஆசார்யாள் சொல்கிறார்.

'சந்திரன் இல்லாவிடில் எப்படி சந்திரகாந்தக் கல் ஜலம் வடிக்காதோ? அப்படி அவளருளின்றி இந்த வாக்கில்லை. பெரிய சமுத்திரத்திலிருந்து கையளவு ஜலம் எடுக்கிற மாதிரி வாக்கு சாகரத்திலிருந்தே இந்த வாக்கை எடுத்திருக்கிறோம். இதனால் அவள் மகிமையை விளக்கியதாக நினைப்பது, கற்பூரத்தால் சூரியனைக் காட்டிக் கொடுப்பதாக எண்ணுகிற பரிஹாஸத்துக்குரிய செயல்தான்' என்பதெல்லாம் சுலோகத்தின் தாத்பரியம்.

அவதார புருஷர்களும் அம்பாளிடம் இப்படி அடங்கிப் பேசுகிறார்கள். அப்படியிருக்க நமக்கு எதைப் பற்றியும் அகங்காரம் கொள்ள ஏது நியாயம்? நாம் நன்றாக எழுதுகிறோம், பேசுகிறோம், பாடுகிறோம், வேறு ஏதோ காரியம் செய்கிறோம் என்று உலகம் புகழ்மாலை போடுகிறது. அதே சமயத்தில் நமக்குத் தலைக்கனம் ஏறத்தான் தொடங்கும். அப்போது நமக்குத் தகுதி உண்டா என்று யோசிக்க வேண்டும். எந்த இடத்திலிருந்து நம் சக்தி வந்ததோ, அந்த அம்பாள் இருக்க, புகழுக்குப் பாத்திரராகி அகம்பாவப்பட நமக்குக் கொஞ்சம் கூட உரிமையில்லை என்று உணர வேண்டும். வருகிற பெருமையை எல்லாம் அவற்றுக்குரிய பராசக்தியின் பாதார விந்தங்களிலேயே அர்ப்பணம் செய்துவிட வேண்டும். பெருமைப் பூரிப்பில் இருப்பதைவிட, இப்படி அர்ப்பணம் பண்ணிப் பாரம் இல்லாமல் லேசாக ஆவதுதான் நமக்கே பரம சௌக்கியமாயிருக்கும். 'நமக்கு அகம்பாவமே இல்லை' என்ற எண்ணம் வந்து அதில் ஒரு பூரிப்பு உண்டாகி விட்டால், அதுவும்கூட அகம்பாவம்தான். எனவே, அகம்பாவம் தலை தூக்க இடமே தராமல், சர்வ ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும். எத்தனை கண்குத்திப் பாம்பாக இருந்தாலும், துளி இடுக்குக் கிடைத்தால்கூட ஏதோ ஒரு ரூபத்தில் நமக்கே

தெரியாமல் அஹம்பாவம் உள்ளே புகுந்து விடும். இது போக வும் அவள் அருள்தான் வழி. அவளையே வேண்டி இப்படி யாக நம் புகழை எல்லாம் அம்பாளுக்கு அர்ப்பணம் பண்ணி விட்டால், நமக்கு ஒரு குறைவுமில்லாமல் மேலும் மேலும் அவள் அனுக்கிரஹம் கிடைக்கும்.

ஆசாரியாள் காட்டும் அம்பாள்

நம்முடைய ஆசாரியர்களான ஸ்ரீசங்கர பகவத் பாதர்கள் அம்பிகையை ஸ்தோத்திரம் செய்யும் அனேக கிரந்தங்களை அனுக்கிரகம் பண்ணியிருக்கிறார்கள். ஸௌந்தரிய லஹரியைத் தவிர 'ஆனந்த லஹரி', 'தேவி புஜங்கம்', 'த்ரிபுர ஸுந்தரி மானஸ பூஜா ஸ்தோத்திரம்', 'த்ரிபுர ஸுந்தரி வேத பாத ஸ்தவம்' இந்த மாதிரிப் பெரிய ஸ்தோத்திரங்களும் 'அன்ன பூர்ணாஷ்டகம்', 'அம்பாஷ்டகம்' மாதிரிச் சின்னச் சின்ன ஸ்தோத்திரங்களும் தேவீபரமாகச் செய்திருக்கிறார். இவற்றை நாம் பாராயணம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தாலே போதும். அம்பாளின் அனுக்கிரக வெள்ளத்தில் ஆனந்தமாக மிதந்து கொண்டிருக்கலாம். பரம அற்புதமான வாக்கிலே இவை அமைந்திருக்கின்றன. ஆனாலும், இவற்றைச் செய்த ஆசார் யாளோ துளிகூட கர்வப்படாமல், எல்லாச் சக்திகளுக்கும் ஆதாரமாக, சக்தி சமுத்திரமாக இருக்கப்பட்ட அம்பாளை நிரம்பவும் வினயத்தோடு துதிக்கிறார்கள். தமக்கு அவளுடைய அனுக்கிரஹத்தைக் கோருகிற யோக்கியதை கொஞ்சம்கூட இல்லை என்கிற நைச்சியமான எண்ணம் தொனிக்க அனேக இடங்களில் பேசுகிறார். 'ஸௌந்தர்ய லஹரி'யில் குறிப்பாக இரண்டு இடங்களில் இந்த அதிவினயமான மனோபாவம் நம் மனஸைத் தொடுகிற மாதிரி வெளியாகியிருக்கிறது. இவற்றில் ஓரிடத்தில் (த்ருசா த்ராகீயஸ்யா) அம்பாளின் கடாக்ஷத்தைப் பிரார்த்திக்கிறார். மற்றதில் (த்ருதீனாம் மூர்த்தானோ) அவளு டைய சரணாரவிந்த ஸ்பரிசத்தை வேண்டுகிறார். அம்பாளு டைய கடைக்கண் வீச்சைத் தம்மீது திருப்புமாறு கேட்கிற

போது, 'என்னையும்கூட (மாமபி) கடாக்ஷித்து அருள்வாய் அம்மா' என்று கேட்டுக் கொண்ட மாதிரியே, மற்றைய இடத்திலும் 'என் சிரசிலும்கூட (மமாபி சிரஸி) உன் திருவடிகளை வைத்து அனுக்கிரஹம் பண்ணு தாயே'' என்கிறார். இரண்டு இடங்களிலும் இந்த 'அபி' என்ற சொல்லையே பிரயோகம் செய்திருக்கிறார். 'தமக்கும்கூட' அவளது அனுக்கிரஹம் வேணும் என்று சொல்வதிலிருந்தே, நியாயப்படி பார்த்தால் நமக்கு அதைப் பெறத் தகுதி இல்லை என்று நினைப்பது ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிகிறது. 'எந்த யோக்கியதையும் இல்லாமலே உன் அருளைக் கேட்கிறேனம்மா' என்று சொல்லாமல் சொல்கிறார்!

ஞானத்திலாகட்டும், பக்தியிலாகட்டும், புத்தியிலாகட்டும், வாக்கு வன்மையிலாகட்டும், காரிய சக்தியிலாகட்டும், கருணையிலாகட்டும், நம் ஆசாரியாளைப் போலப் பூரண யோக்கியதை உள்ளவர்கள் அவருக்கு முந்தியும் இல்லை, பிந்தியும் இல்லை. அப்படியிருந்தாலும் நமக்கெல்லாம் வழி காட்டியாக, நாம் அம்பாளை எப்படி அடக்கத்துடன் பிரார்த்திக்க வேண்டும் என்று, நமக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கிற மாதிரி மாமபி, மாமபி (என்னையும்கூட கடாக்ஷி! எனக்கும்கூட திருவடியைத் தா) என்கிறார்.

யோக்கியதை இல்லாமல் கேட்லாமா என்றால் நியாயப்படி அது சரியில்லைதான். ஆனால், நியாய அநியாயங்களைப் பார்க்காமல், நல்லதையே செய்து கொண்டிருக்கிற அன்பு மயமான வஸ்துக்களும் இருக்கின்றனவே என்று எடுத்துக் காட்டுகிறார். 'நல்ல பூர்ணிமை நிலா ராஜாவின் நிலா முற்றத்தில் மட்டுமா விழுகிறது? காட்டிலே இருக்கிற கள்ளிப் புதர்மேலே கூடத்தானே அமிருதமாகப் பொழிகிறது! சந்திரிகை எப்படி யோக்கியதை பார்க்காமல், சகல இடங்களிலும் சமமாக விழுந்து குளிர்ச்சியும் பிரகாசமும் தருகிறதோ, அப்படியே உன் கடாக்ஷ வெள்ளமானது தகுதி வாய்ந்த உத்தம அதிகாரிகளின் மேல் மட்டுமில்லாமல் என்மேலும்கூட விழுந்து என்னையும் ஸ்நானம் பண்ணி வைக்கலாகாதா? ஞானத்தின் பிரகாசத்திலும் காருண்யத்தின் குளிர்ச்சியிலும் என்னை முழுக்கக்கூடாதா?' என்கிறார், 'த்ருசா த்ராகீயஸ்யா' என்ற சுலோகத்தில்.

இப்படியே அம்பாளுடைய சரண கமலங்களைத் துதிக்கிற போது "வேதங்கள் தங்கள் சிரசுக்கு ஆபரணமாக, எந்த உன் பாதங்களைத் தாங்குகின்றனவோ, அந்தப் பாதங்களை என் சிரசிலும்கூட வைப்பாய் அம்மா" என்கிறார்.

இப்படிக் கேட்பது நியாயமில்லையே என்றால், "நியாயம் – அநியாயம் என்பவை காரிய – அகாரியங்களை எடை போடுகிறபோதுதான். தயை என்பதோ இப்படிக் குணா குணங்களை எடை போட்டுப் பார்ப்பதில்லை. நீயோ தயையே வடிவமானவள். எனவே, அந்தத் தயையால் என் தலைமீதும்கூட உன் திருவடிகளை வைப்பாய்" என்கிறார் (தயயா தேஹி சரணௌ)

வேதத்தின் சிரசில் அம்பாளின் பாதம் இருக்கிறது என்பதில் ஓர் உள்ளர்த்தம் உண்டு. உபநிஷத்துக்களுக்கே சுருதி சிரஸ், வேதங்களின் முடி என்கிற பெயர் இருக்கிறது. முன்பே நான் ஞானாம்பிகையைப் பற்றிச் சொல்கிறபோது கேனோபநிஷத்தில் அவளுடைய ஆவிர்பவத்தைப் பற்றி வருகிறது என்று சொல்லியிருக்கிறேன். தேவர்கள் அகம்பாவம் அடைந்த போது, அதைப் போக்கி, அவர்களுக்கு ஞானம் தருவதற்காக அம்பிகை தோன்றியதைக் கேனோபநிஷத் சொல்கிறது. இங்கே ஆசாரியாள் அதை மனஸில் கொண்டே சொல்வதாகத் தெரிகிறது. அகம்பாவ நிவிருத்திதானே ஞானத்துக்கு வழி என்று அந்த உபநிஷத்திலிருந்து தெரிகிறது. அதற்கு ஏற்றாற்போல் இங்கேயும் அகம்பாவமே இல்லாமல் ரொம்பவும் அடங்கி 'மமாபி', 'எனக்கும்கூட திருவடி ஸ்பரிசத்தை அனுக்கிரகிப்பாயம்மா' என்கிறார்.

ஒவ்வொரு காரியத்துக்கும் நேராக, முக்கியமான ஒரு பலன் இருப்பதோடு, வேறு சில பலன்களும் ஏற்படுகின்றன. இந்தப் பலன்களை உத்தேசிக்கா விட்டாலும்கூட, அவைபாட்டுக்கு உண்டாகி விடுகின்றன. 'கேனோபநிஷத்தில்' அம்பாளைப் பற்றிச் சொல்லியிருப்பதில் இப்படியே ஞானோபதேசம் என்கிற நேர் உத்தேசத்தோடு, வேறு ஒரு பிரயோஜனமும் நமக்குக் கிடைக்கிறது. இது ஆத்ம ஞானத்துக்கோ அம்பாள் தத்துவத்துக்கோ சம்பந்தமில்லாதது என்றாலும்கூட, இதிலும் ஒரு முக்கியத்துவம் நவீன காலத்தவர்களுக்கு இருப்பதால் இவ்

விஷயத்தைச் சொல்கிறேன்.

இக்கால ஆராய்ச்சியாளர்களில் ரொம்பப்பேர், 'புராண காலத்தில்தான் பரமேசுவரன், பார்வதி, விஷ்ணு, பிள்ளையார் முதலிய தேவதா ரூபங்கள் ஏற்பட்டன. புராணங்களுக்கு முற்பட்ட உபநிஷத்துக்களில் இவர்களைப் பற்றிய பேச்சே இல்லை. அரூபமான ஞானத் தத்துவத்தை மட்டும்தான் உப நிஷத்துக்கள் சொல்கின்றன' என்கிறார்கள். ஆனால் இங்கே கேனோபநிஷத்திலோ, 'ஹைமவதியான உமா என்கிற ஸ்திரீ வந்து தோன்றினாள்' என்று பரம ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லி யிருக்கிறது. 'ஸ்திரீ', 'ஹைமவதி', 'உமா' என்பதெல்லாம் உபநிஷத்து மூலத்திலேயே வருகிற வார்த்தைகள். பிரம்மம் யக்ஷமாக நின்ற அதே ஆகாசத்தில், மகா சோபையோடு இவள் நின்றாள் என்கிறது. இரண்டும் ஒன்றே என்பது உட்பொருள். 'ஸ்திரீ' என்று சொன்னதால் ஆண், பெண் கடந்த அரூப தத்து வத்தை மட்டுமே உபநிஷத்துக்கள் தெய்வமாகக் கொண் டிருந்தன என்று சொல்வதை நிராகரித்ததாக ஆகிறது. அவளை, 'உமா' என்று சொன்னதோடு நில்லாமல் 'ஹைமவதி' என்றும் சொன்னதால் ஹிமவானின் புத்திரியாக அவள் அவதரித்த விருத்தாந்தமும் உபநிஷதக் காலத்திலேயே வழக் கிலிருந்ததாக ஏற்படுகிறது. (ஹிமவானின் புத்திரி ஹைமவதி; பார்வத ராஜனின் புத்திரி பார்வதி.) இன்றைய இந்து மதத் தின் மூர்த்தி வழிபாடு புராண காலத்துக்கு முற்பட்டது; அது உபநிஷத் காலத்திலேயே இருந்திருக்கிறது என்பதற்கு அழுத்த மான உட்சான்று (internal evidence) கேனோபநிஷத்தில் கிடைக் கிறது.

உபநிஷத்தில் ஞானம் தந்தவளாகச் சொல்லப்பட்ட அம்பா ளின் பாதத்தைத் தம் தலையில் வைக்குமாறு, ஆசார்யாள் பிரார்த்திக்கிறார். இங்கே அம்பாளே குரு ஸ்வரூபிணி என்பது உறுதியாகிறது. குரு பாதுகை எப்போதும் சிரஸில் இருந்து கொண்டிருப்பதாக மந்திர சாஸ்திரங்கள் சொல்கின்றன. இவ் விடத்தில் எப்போதும் குருவின் திருவடி தீக்ஷை கிடைத்துக் கொண்டேயிருக்கிறது.

ஞான குருவாக கேனோபநிஷத்தில் தோன்றி, வேத முடிக்கு அணிகலனாகத் தன் பாதங்களை வைத்திருக்கிறாள் அம்பிகை.

அந்தப் பாதங்களுக்கு உள்ள மற்ற மகிமைகளையும் இந்தச் சுலோகத்தில் ஆசார்யாள் கூறுகிறார். பெரியவர்கள், மகான் கள், ஆசாரியார்கள் ஆகியோரின் பாதங்களுக்கு ஜலம் வார்த்து உபசாரம் செய்ய வேண்டும். ஷோடசோபசாரம் என்கிற பதினாறு உபசாரங்களில், பாதங்களில் ஜலம் விடு வதைப் 'பாத்யம்' என்பார்கள். அம்பாளுக்குப் 'பாத்யமாகப்' பசுபதியின் ஜடையிலிருந்து கங்கா தீர்த்தம் எப்போதும் பெருகிக் கொண்டேயிருக்கிறதாம். சாக்ஷாத் பரப்பிரம்ம சக்தி யாக இருக்கப்பட்ட அவளுடைய சரண கமலங்களில், பூத லோகங்களுக்கெல்லாம் பிரபுவானதால் பசுபதி என்று பேர் படைத்த ஈசுவரனும் நமஸ்கரிக்கிறான் என்பது தாத்பரியம். ஈசுவரன் அப்படி இவள் பாதத்தில் தலையை வைத்து நமஸ் கரிக்கும்போது அவனுடைய ஜடையிலிருந்து கங்கா ஜலம் பாதத்தில் விழுமல்லவா? இதைத்தான் 'பாத்யம்' தருவதாகச் சொல்கிறார். ஈசுவரனுக்கு அந்தப் பிரபுத்வ சக்தியும் மூலமான பிரம்ம சக்தியிடமிருந்துதானே உண்டாயிற்று? அதனால் அவருங்கூட அகம்பாவமில்லாமல் இங்கே வந்து நமஸ்கரிக் கிறார்.

'உத்தம ஸ்திரீகள் பாதங்களில் லாக்ஷாரஸம்' என்கிற செவ் வரக்குக் குழம்பைப் பூசியிருப்பார்கள். அம்பாள் பாதத்தை அலங்கரிக்கவோ வேறு சிவப்பு ஜோதி ஒன்று இருக்கிறது என்கிறார். 'ஹரி எனப்படும் சாக்ஷாத் நாராயணனின் சிரஸில் குடியிருக்கிற சூடாமணியின் பிரகாசமே, அம்பாளின் பாதத் துக்கு லாக்ஷாரஸமாக இருக்கிறது' என்கிறார் ஆசார்யாள். ஜகத் பரிபாலன கர்த்தாவான மகாவிஷ்ணு அவரது பரிபாலன சக்தியும் பராசக்தியிடமிருந்தே வந்தது என்பதால் அடக்கத் தோடு அவளுடைய சரண கமலங்களில் நமஸ்கரிக்கிறார்; அப் போது அவருடைய சிரோ பூஷணம் அம்பாளுக்குப் பாத பூஷணமாகிறது. மஹாவிஷ்ணுவின் கிரீடத்திலே டால் அடிக் கிற சிவப்பு மணி, அம்பாளின் பாதத்தில் செங்குழம்பு பூசின மாதிரி இருக்கிறது.

தேவர்கள், ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு, பரமேசுவரன் எல்லோரும் அகம்பாவமே இல்லாமல் ஆராதனை செய்த அம்பாள், நம் அகம்பாவத்தைப் போக்கி ஞான அனுக்கிரஹம் செய்ய வேண் டும். அதற்கு வழியாக, அவளுடைய சரணா விந்தங்களை நம்

ஆசார்யாள்போல நாமும் தியானம் செய்ய வேண்டும்.

அம்பாளுடைய பாதிவ்ரத்தியப் பணிவைப் பல இடங்களில் சொன்ன ஆசார்யாள், இங்கே அவளை ஈசுவரனே நமஸ்கரித்ததாகச் சொல்கிறாரே என்றால், இது எல்லாமே லீலைதான். இருவருமே ஒன்றேதான். ஒரு பாவத்தில் இவள் நமஸ்கரிக்கிறாள். இன்னொன்றில் அவர் நமஸ்கரிக்கிறார். இரண்டும் ஒன்றுதான் என்றாலும், அவரைச் சாந்தமான ஸத் வஸ்துவாகவும், இவளை சக்தி மயமான சித்தாகவும் விசேஷிப்பது வழக்கம்.

'ஸௌந்தர்ய லஹரி'யின் முதல் சுலோகத்திலேயே அம்பாளுடைய இந்த அபாரமான சக்தியை ஆசார்யாள் சொல்கிறார். (சிவ சக்த்யா யுக்தோ) 'சதியாகிற அம்மா! பரமேசுவரனான சிவனும் உன்னுடம் சேர்ந்திருந்தால்தான் காரியம் செய்வதற்குத் திறமை உள்ளவராவார். உன்னோடு சேர்ந்திரா விட்டால் அவரால் துளி அசைவதற்குக்கூட முடியாது. அதற்கான சாமர்த்தியம் சக்தி அவருக்குக் கிடையாது' என்கிறார். தன்னான சிவனும் உன்னுடன் சேர்ந்திருந்தால்தான் காரியம் செய் கொள்ள முடியாமல் இருப்பது பிரம்மம். இருந்தாலும் லோகத்தில் இத்தனை தினுசான அறிவுகள் வந்து விட்டன. பிரம்மம் எங்குமாக எல்லாமாக இருப்பதால் அது அசைவதற்கு இடம் ஏது? ஆனாலும், பிரம்மாண்டம் முழுக்கச் சூரியன், நக்ஷத்திரங்களிலிருந்து தொடங்கி அணுவுக்குள் இருக்கிற எலெக்ட்ரான் வரையில் எல்லாம், எப்போது பார்த்தாலும் அசைந்து கொண்டேயிருக்கின்றன. நம் மனஸோ கேட்கவே வேண்டாம்–எப்போது பார்த்தாலும் அசைவுதான்! இத்தனை அறிவுகளும் அசைவுகளும் எப்படியோ பிரம்மத்தில் வந்துவிட்ட மாதிரி இருக்கின்றன! அதுதான் மாயா காரியம்; அல்லது பிரம்ம சக்தியின் பிரபாவம்! பிரம்மத்தைச் சிவன் என்றும் அதன் சக்தியை அம்பாள் என்றும் சொல்கிறபோது, இதையே ஆசார்யாள், "அம்மா! நீதான் சிவனையும் ஆட்டி வைக்கிறாய், அசைய வைக்கிறாய்!" என்கிறார். இறுதியில் இல்லாமல் போகிற லோகம் அவளால்தான் வந்தது. மாயா–எது இல்லையோ அதுவே–மாயா. நமக்கு மாயையைப் போக்குகிறவளும் அவள்தான்.

நாம் பார்க்கிற ரூபமெல்லாம் அவள் செய்ததுதான்; அவளேதான். இருந்தாலும் விசேஷமாகச் சில ரூபங்களில் தியானித்தால் நம் மனஸு லயிக்கிறது. எல்லா ரூபத்துக்கும் இடம் தருகிற அகண்ட அரூப ஆகாசமாக இருக்கிறவளே பிராண சக்தியாக, மூச்சுக் காற்றாக இருக்கிறாள். அக்னி, ஜலம், பூமி எல்லாம் அவள் வடிவம்தான். இதையெல்லாம் அனுபவிக்கிற நம் மனஸு அவள்தான். 'மனஸ்தவம்' என்கிற சுலோகத்தில் ஆசார்யாள் இதையெல்லாம் சொல்கிறார்.

இதற்கு முன் சுலோகத்தில் (சரீரம் த்வம்) இரவும் பகலும் அம்பாளின் ரூபங்கள்தான் என்பதை ஆசார்யாள் சொல்கிறார். தாயார் குழந்தைக்குப் பால் கொடுக்கிற மாதிரி சூரியன், சந்திரன் என்கிற இரண்டால் லோகத்துக்கு உணவு அளிக்கிறாள் என்கிறார். சூரியனிடமிருந்துதான் தாவரப் பிரபஞ்சம் க்ளோரோஃபில் உண்டாக்குகிறது. தாவரத்தைச் சாப்பிட்டோ, அல்லது தாவரத்தைச் சாப்பிடுகிற பிராணிகளைச் சாப்பிட்டோதான் எல்லோரும் உயிர் வாழ்கிறோம். (அசைவ உணவு உண்கிறவர்களும் தாவரத்தைச் சாப்பிடும் ஆடு, மாடு, பன்றி போன்றவைகளின் ஊனைத்தான் உண்பார்கள். மாம்ஸ பக்ஷிணிகளான நாய், பூனை, புலி, சிங்கம் இவற்றின் ஊனை உண்பதில்லை) சூரியன் தாவரங்களை வளர்க்கிற மாதிரி, சந்திரன்தான் மூலிகைகளை விசேஷமாக வளர்க்கின்றான். அம்பாள் சூரிய வெப்பத்தாலும், சந்திரனின் நிலவாலும் உலகம் முழுவதற்கும் தன் பாலைப் பொழிகிறாள் என்று இதையே ஆசார்யாள் சொல்கிறார். இதெல்லாம் அவளுடைய ரூபங்கள்.

நம் முதுகெலும்புக்குக் கீழேயிருந்து சிரசு உச்சிக்கு யோக சாஸ்திரப்படி குண்டலினி சக்தியை எழுப்பிக் கொண்டு போகிறபோது, அம்பாள் தாமரைத் தண்டை உடைத்தால் வருகிற நூலிழை மாதிரி அத்தனை மெல்லியதாக மேலெழும்பிப் போகிறாள் என்று மந்திர சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. பிஸதந்து தனீயஸி என்று இதையே ஸஹஸ்ரநாமமும் சொல்கிறது. இத்தனை சூக்ஷ்மமாக இருந்தாலும் அதுவே கோடி சூரியப் பிரகாசமாக இருக்கும்; அதே சமயத்தில் உஷ்ணம் துளிக்கூட இல்லாமல் கோடிச் சந்திரன் மாதிரிக் குளிர்ச்சியாக இருக்கும்.

இந்த ரூபங்களைத் தவிர சகல சப்தமாகவும், வாக்காகவும் இருக்கிறாள். விசேஷமாக மந்திர சப்தங்களாக இருக்கிறாள். இதெல்லாமே சூக்ஷ்ம ரூபங்கள்.

நம் போன்ற சாதாரண ஜனங்களுக்காக ஸ்தூலமாகவே லலிதா, துர்க்கா, புவனேசுவரி என்று பல ரூபங்களில் இருக்கிறாள். இந்த ரூபங்கள் நம் கண்ணுக்குத் தெரிகிற மாதிரிப் புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களில் பரமானுக்கிரஹம் பண்ணிவரும் விக்கிரஹங்களாக உள்ளன.

வடக்கே ஹிமாசலத்தில் பர்வத ராஜகுமாரியாகப் பிறந்தவள், தென்கோடியில் கன்யாகுமரியாக நிற்கிறாள். மலையாளத்தில் பகவதியாகவும், கர்நாடகத்தில் சாமுண்டேசுவரியாகவும். தமிழ்நாட்டில் தொண்டை மண்டலத்தில் காமாக்ஷியாகவும், சோழ தேசத்தில் அகிலாண்டேசுவரியாகவும், பாண்டிய நாட்டில் மீனாக்ஷியாகவும், ஆந்திர தேசத்தில் ஞானாம்பாளாகவும், மகாராஷ்டிரத்தில் துளஜா பவானியாகவும், குஜராத்தில் அம்பாஜியாகவும், பஞ்சாபில் ஜ்வாலாமுகியாகவும், காஷ்மீரத்தில் க்ஷீர பவானியாகவும், உத்தரப்பிரதேசத்தில் விந்த்யவாஸினியாகவும், வங்காளத்தில் காளியாகவும், அஸ்ஸாமில் காமாக்யாவாகவும்—இப்படித் தேசம் முழுவதிலும் பல ரூபங்களில் கோயில் கொண்டு, எப்போதும் அனுக்கிரஹம் பண்ணி வருகிறவள் அவளே!

இன்னல் தருவதும் அவள் இன்னருளே!

அம்பாள் கருணா மயமானவள், அருளே உருவானவள் என்கிறோம். லலிதா ஸஹஸ்ரநாமத்தின் முடிவில் அவளை 'ஒரு காரணமும் இல்லாமல் கருணை செய்கிறவள்' (அவ்யாஜ கருணாமூர்த்தி) என்று சொல்லியிருக்கிறது.

ஆனால் லோகத்தில் கணக்கு வழக்கே இல்லாமல் கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. எனக்குத்தான் தெரியும், ஜனங்களுக்கு எத்

தனை தினுசான கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன என்று. என்னிடம் வருகிறவர்களெல்லாம் ஏதாவது கஷ்டத்தைச் சொல்கிறார்கள். பூஜை, புனஸ்காரம், க்ஷேத்திராடனம், தீர்த்தாடனம் செய்கிற வர்களுக்கும் சொல்லி முடியாத கஷ்டங்கள் வருகின்றன. இந்தச் சமயத்தில் சில பேர் ரொம்பவும் மனஸு வெதும்பி 'ஐயோ! நான் இத்தனை பூஜை பண்ணினேனே, பக்தி வைத் தேனே, அம்பாள் எனக்குக் கஷ்டத்தையேதானே கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்! கருணாமூர்த்தி, கருணாமூர்த்தி என்று அவளைச் சொல்கிறார்களே, என் விஷயத்தில் அவளுக்குக் கண் இல்லையே' என்று துக்கப்படுகிறார்கள். அம்பாளிடம் கோபம்கூட அடைந்து விடுகிறார்கள். ஆனால் என்னைக் கேட் டால் கஷ்டம் தருவதே அம்பாளின் கருணைதான்; பார்க்கப் போனால் இதுதான் பெரிய கருணை என்று தோன்றுகிறது!

நாம் இப்போது செய்கிற நல்லதை மட்டும் நினைத்துப் பார்த்து நமக்குக் கஷ்டம் வருவது நியாயமா என்று பிரலாபிக் கிறோம். தெய்வத்தை நொந்து கொள்கிறோம். ஆனால் எப் படிப்பட்டவர்களாக இருந்தாலும் நாம் ஒவ்வொருத்தரும் நல் லது மட்டும்தானா செய்திருக்கிறோம்? நம்மை நாமே அலசிப் பார்த்துக் கொண்டால் நாம் எத்தனை தப்புகள் பண்ணியிருக் கிறோம்? காரியத்தில் செய்யா விட்டால்கூட மனஸினால் எத் தனை மகா பாவங்களைப் பண்ணியிருக்கிறோம் என்பது தெரியும்! இதெல்லாம் இப்போதைய—அதாவது இந்த ஜன்மத்து—விஷயம். இதற்கு முன் ஜன்மங்களில் நாம் என்ன செய்தோம் என்று நமக்குத் தெரியாது. இந்த விதையைப் போட்டால் இந்தப் பயிர் வரும் என்கிறது அம்பாள் போட்ட சட்டம். பூர்வ ஜன்மங்களில் வினையை விதைக்கிறோம்; அதற்கு அவள் தருகிற பலனை, கஷ்டத்தை இப்போது அறுவடை செய்கிறோம். வாஸ்தவத்தில் நம் தோஷங்கள், பாவம் நமக்குப் பூரணமாகத் தெரிந்து விட்டால் அம்பாள் நமக்குத் தருகிற இத்தனை கஷ்டமும்கூடப் போதாது என்று தான் ஆகும். அப்போது நாமே பச்சாதாபப்படுவோம் 'இத் தனை கஷ்டத்துக்கிடையில் அவளை நினைத்துக் கதி மோக்ஷம் தேடிக்கொள்கிற வழியைக் கொடுத்திருக்கிறாளே! இது அதிகப் படி (extra) கருணை அல்லவா? நமக்கு லாயக்கு இல்லா விட் டாலும் அவளாகப் பொழியும் கருணையல்லவா! இதைப் புரிந்து கொண்டு சந்தோஷப்பட்டால், அவளையே குறை

சொல்வது எத்தனை அநியாயம்? ஏற்கனவே பண்ணின தப்பெல்லாம் போதாது என்று, அவளையே குறை சொல்கிற இந்தப் பெரிய தப்பையும் பண்ணுகிறோமே!' என்று உணருவோம்.

குழந்தை மண்ணைத் தின்கிறது. அம்மாக்காரி அதன் கைகளைக் துணி போட்டுக் கட்டுகிறாள். அதற்கு மகா கோபம் வருகிறது. 'அம்மாவாம், அம்மா! கொஞ்சம்கூட இரக்கம் இல்லாதவள், இவள்தான் நமக்குப் பரமத் துரோகி, என்று நினைக்கிறது. காரணம் இல்லாமலா அம்மா கட்டிப் போட்டாள்? குழந்தையைப்பற்றி அவளுக்கு இல்லாத அக்கறையா? குழந்தை தனக்குத்தானே சத்துருவாக இருந்து கொண்டு, அம்மாவை சத்துரு என்று நினைக்கிறது!

நாம் எத்தனை பெரியவர்களாக இருந்தாலும் என்னென்ன புரட்டுகள் புரட்டினாலும், வாஸ்தவத்தில் இந்தக் குழந்தை மாதிரிதான் இருக்கிறோம். நம்முடைய பழைய தப்புக்கு அவள் தண்டனை தருவது நமக்குக் கஷ்டமாக இருக்கிறது. அதிலிருந்து விடுபட முடியவில்லை. நமக்கு அந்தச் சக்தி இல்லை. கட்டிப் போட்டு விட்டாள் என்று குற்றம் சொல்கிறோம். குழந்தை மண்ணைத் தின்னப் போகிற மாதிரி நாம் அதே பழைய தப்புக்களைப் பண்ணாமல் இருப்பதற்காகத்தான் கஷ்டம் என்கிற கட்டை ஜகன்மாதா போட்டிருக்கிறாள். கஷ்டம் வந்தால், 'நாம் பூர்வத்தில் பண்ணின பாவத்தாலேயே இது வந்தது; ஆனபடியால் இந்த ஜன்மத்தில் தப்புப் பண்ணினாலும் இதுமாதிரியே கஷ்டங்கள் இனியும் வந்து கொண்டேயிருக்கும்; அப்படித் தப்புப் பண்ணாமலிருக்க புத்தி தர வேண்டும் என்று அம்பாளைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டேயிருப்பது தான் நமக்கு விமோசனம்' என்று தெளிய வேண்டும்.

நாம் நல்லது என்று நினைக்கிற சௌக்கியங்களை அம்பாள் தருகிறபோது மட்டும் கருணை என்று நினைக்கிறோம். அவற்றைப் பெற நமக்கு யோக்கியதை இல்லாதபோதுகூட அவள் அனுக்கிரகிப்பதால் இதைக் காரணமில்லாத கருணை என்கிறார்கள். கஷ்டமோ ஒரு காரணத்துக்காக உண்டான கருணை. நாம் பூர்வத்தில் செய்த தப்பு அதற்குக் காரணம். இந்த மாதிரி இனிமேல் நாம் செய்யக் கூடாது என்று உணர்த்துவதற்காக,

நம்மை நாமே நல்லவர்களாக்கிக் கொள்வதற்காகக் கஷ்டத் தைத் தருகிறாள். நல்லது என்று நாம் நினைக்கிற சௌக்கியங் களால் பல விதமான அனர்த்தங்களும் நமக்கே உண்டாகலாம். எனவே, நமக்கு சௌக்கியம் தந்து நல்லதைச் செய்கிற கருணை யைவிட, நம்மையே நல்லவர்களாக்கிக் கொள்ளச் செய்வதைக் காரணமாகக் கொண்டு கஷ்டத்தைத் தரும் கருணைதான் விசேஷமானது என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. காரணமில் லாமல் நல்லதைக் கொடுப்பது அவளுடைய ஸ்வபாவமான கருணை என்றால், நம்மைச் சோதித்துத் திருத்த வேண்டும் என்ற காரணத்தோடு அவள் கஷ்டத்தைக் கொடுக்கிறாளே, இந்தக் காரணக் கருணை அதைவிட உயர்ந்தது என்று தோன்று கிறது. நாம் கொஞ்சம் கொஞ்சம்தான் பார்க்கிறோம். இதற்கு முந்தியோ பிந்தியோ நமக்குத் தெரியவில்லை. அதனால் இந்தச் சின்ன இடைவெளிக்குள் ஏற்படுகிற கஷ்டத்தைப் பார்த்து நமக்குக் கெடுதல் என்று நினைத்து விடுகிறோம். முக் காலமும் தெரிந்து பார்த்தோமானால், அவள் நமக்குக் கொஞ்சம்கூடக் கெடுதலே செய்வதில்லை என்று புரியும்.

கழுதை மேலே உப்புப் பொதி போட்டுக் கொண்டு ஒருத் தன் வேற்று ஊர் சந்தைக்குப் போனான். அந்தக் காலத்தில் உப்பு மூட்டையை மாட்டுமேலே, கழுதை மேலேதான் போட் டுக் கொண்டு போவார்கள். அப்படிப் போனான் இந்த வியாபாரி. போகிறபோது வழியில் திடீரென்று மழை பிடித் துக்கொண்டு வெளுத்துக் கட்டி விட்டது. உப்புப் பொதி என்ன ஆகிறது? எல்லாம் அப்படியே கரைந்து போயிற்று. வியாபாரிக்கு ஸ்வாமிமேலே மகா கோபம் வந்து விட்டது. 'ஏழை என் வயிற்றில் இப்படி இந்தத் தெய்வம் அடித்து விட் டதே! கருணையில்லாத சாமியை இனி மேல் கும்பிடுவ தில்லை' என்று முடிவு பண்ணி விட்டான். வீட்டுக்குத் திரும்ப நடையைக் கட்டினான்! வருகிற வழி காட்டு வழி. இருந்தா லும், இவன் மாதிரிப் பல வியாபாரிகள் கூடவந்த தைரியத்தில் காட்டு வழியாக வந்தான். காட்டிலே திருடர்கள் இவர்களை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு மறைந்திருந்தார்கள்.

'சந்தையிலே விற்பனை நடத்தி வியாபாரிகள் நிறையப் பணம் கொண்டு வருவார்கள்; துப்பாக்கியால் சுட்டு அவர் களிடம் இருக்கிற பணத்தை எல்லாம் பிடுங்கிக் கொள்ளலாம்'

என்று திருடர்கள் ஆசையாகக் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். துப்பாக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்தவர்களிடம் வியாபாரிகள் எத்தனை பேர் சேர்ந்திருந்தாலும் என்ன செய்ய முடியும்? எல்லாரும் நடுநடுங்கிப் போனார்கள். அந்தக் காலத்திலே தோட்டாத் துப்பாக்கி கிடையாது. வெடிமருந்து கெட்டித்துத்தான் அதை வைத்துச் சுடுவார்கள். துப்பாக்கிச் சூட்டுக்கு ஆளே அகப்பட்டாலும் சரி; இல்லாவிட்டாலும் சரி. அவரவரும் உடைமைகளைப் போட்டுவிட்டுத் திக்குக்கு ஒருத்தராக ஓடி விடுவார்கள். எப்படியானாலும் திருடர்களுக்கு வேட்டைதான்! இன்றைக்கும் இப்படி மருந்து போட்டுச் சுட்டார்கள். ஆனால் மருந்து வெடிக்கவேயில்லை. பெரிதாக மழை பெய்திருந்தது அல்லவா? தோட்டாவாக இருந்தால் எந்த மழைக்கும் ஈரம் தாக்காது. மருந்து அப்படியில்லை. ஈரம் ஜாஸ்தியானால் வெடிக்காது. துப்பாக்கியால் சுட்டதெல்லாம் வெறும் புஸ்வாணமாயிற்று. இப்போது ஆயுத பலம் இல்லாத திருடர்களுக்குப் பயம் எடுத்தது. வியாபாரிகள் பணத்தைப் போட்டு விட்டு ஓடுவதற்குப் பதில், திருடர்களே துப்பாக்கிகளைப் போட்டுவிட்டு ஓட்டம் பிடித்தார்கள். முதலில் சொன்னேனே, அந்த வியாபாரிக்கு இப்போதுதான் தெய்வத்தை நிந்தித்தது, எத்தனை தப்பு என்று தெரிந்தது. 'மழை வந்ததால் உப்புதான் போச்சு; மழை வராவிட்டால் உயிரே போயிருக்கும். இந்த மழையினால் சின்னக் கஷ்டத்தை தந்து, அதே காரணத்தால் பெரிய கஷ்டத்திலிருந்து தப்புவித்தாய். உன் கருணையை என்னவென்று சொல்வது?' என்று ரெம்பவும் மனஸு உருகி வேண்டிக் கொண்டான். இப்படிக் கதை.

முந்தி என்ன, பிந்தி என்ன என்று தெரியாமல் கஷ்டம் வருகிற சமயத்தை மட்டும் பார்க்கிறோம். அம்பாளுக்குக் கருணை இருந்தால் ஏன் கஷ்டம் வருகிறது என்று கேள்வி போடுகிறோம். முந்தி நாம் செய்த கர்மம், பிந்தி நமக்கு இந்தக் கஷ்டத்தாலேயே வரப் போகிற நன்மை இவை மட்டும் தெரிந்து விட்டால் நாம் இப்படிச் செய்ய மாட்டோம். அது தெரியாதபடி மனிதனை வைத்திருக்கிறாள். அதுவும் அவள் விளையாட்டுத்தான்!

இதெல்லாம் தெரியாதபோதே மனுஷ்யனுக்கு இத்தனை ஆணவம், அகங்காரம் இருக்கிறதென்றால் திரிகாலமும் தெரிந்

தால் இவனுடைய அதிக்ரமத்துக்கு எல்லையே இல்லாமல் போய்விடும். இவன் அடங்கிக் கிடக்க வேண்டும் என்றே இப்படி வைத்திருக்கிறாள். ஆனால் இந்த ஸ்திதியிலும்கூட 'நமக்கு முந்தியும் தெரியவில்லை, பிந்தியும் தெரியவில்லை' என்பதையாவது நாமே தெரிந்து கொள்ளலாம். முக்காலமும் தெரிந்த மகான்கள் சொல்கிறதை நம்பலாம். சகல ஜகத் வியாபாரமும் காரண காரிய ரீதியில் சட்டம் போட்ட மாதிரி நடக்கிறதைப் பார்த்தே, 'நம் மனுஷ்ய வாழ்க்கையும் இப்படித் தான் இருக்க வேண்டும்; நாம் கஷ்டப்படுகிறோம் என்றால் அதற்குக் காரணம் இருக்க வேண்டும்; இனிமேல் இந்தக் கஷ்டம் வரக் கூடாது என்றால் அவள்தான் கதி' என்று புத்தி பெறலாம்!

அம்பாள் நம்மைக் கஷ்டப்படுத்தி ஸந்தோஷப்படுபவள் அல்ல. இப்படி நாம் நினைக்கவே கூடாது. எல்லாக் காலத்தி லும் நமக்குப் பந்துவாக, சகாயமாக இருப்பது தாயும் தந்தையு மாய், அம்மையப்பனாக இருக்கிற அவள்தான்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

தேவதா மூர்த்திகள்; அவதார புருஷர்கள், குழந்தைசாமி ஆகிய தலைப்புகளின் கீழ்க் கட்டுரைகள் இடம்பெறுகின்றன.

உடுப்பி – ஸ்ரீ கிருஷ்ணன்